

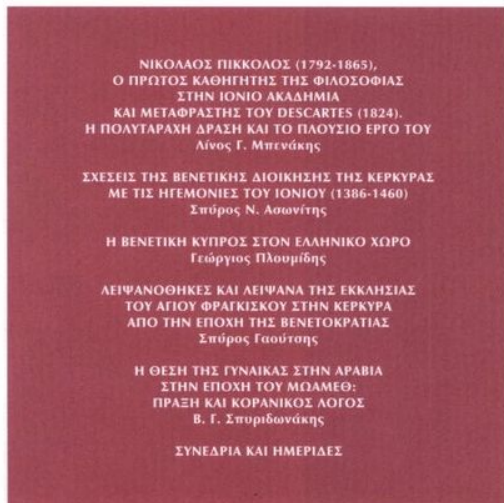
Peri Istorias

Vol 2 (1999)

ΙΟΝΙΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

περί Ιστορίας

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΤΙΣ ΒΟΗΘΗΤΙΚΕΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΕΣ
ΤΕΥΧΟΣ 2 * ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1999 * ΕΚΔΟΣΕΙΣ *Απόστραφος* ΚΕΡΚΥΡΑ

**Νικόλαος Πίκκολος (1792-1865), ο πρώτος
καθηγητής της φιλοσοφίας στην Ιόνιο Ακαδημία
και μεταφραστής του Descartes(1824) Η
πολυτάραχη δράση και το έργο του**

Λίνος Γ. Μπενάκης

doi: [10.12681/p.i.24735](https://doi.org/10.12681/p.i.24735)

To cite this article:

Μπενάκης Λ. Γ. (2020). Νικόλαος Πίκκολος (1792-1865), ο πρώτος καθηγητής της φιλοσοφίας στην Ιόνιο Ακαδημία και μεταφραστής του Descartes(1824) Η πολυτάραχη δράση και το έργο του. *Peri Istorias*, 2, 5–24.
<https://doi.org/10.12681/p.i.24735>

**ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΙΚΚΟΛΟΣ (1792-1865),
Ο ΠΡΩΤΟΣ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΤΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΣΤΗΝ ΙΟΝΙΟ ΑΚΑΔΗΜΙΑ
ΚΑΙ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΗΣ ΤΟΥ DESCARTES (1824).
Η ΠΟΛΥΤΑΡΑΧΗ ΔΡΑΣΗ ΚΑΙ ΤΟ ΠΛΟΥΣΙΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ**

Λίνος Γ. Μπενάκης

(Διάλεξη στην «Εταιρεία Κερκυραϊκών Σπουδών», Κέρκυρα 8.2.1994)

Προλογικά του προέδρου της Έταιρείας Πρωτοπρεσβυτέρου Ἀθανασίου Τσίτσα:

Πανοσιολογιώτατε. Κυρίες καί Κύριοι. Γιά τόν Νικόλαο Πίκκολο, Καθηγητή τῆς Φιλοσοφίας στήν Ἴονιο Ἀκαδημία ἀπόψε ὁ λόγος ἀπό ἕναν εἰδικό, εἰδικότατο ἐπιστήμονα, τόν κ. Λίνο Μπενάκη. Τό θέμα ἔχει ἰδιαίτερη σπουδαιότητα καί μεγάλο ἐνδιαφέρον, τόσο γιατί ἀναφέρεται σέ μία προσωπικότητα ἐξαιρετικῆς ἀξίας ὅσο καί γιατί συνδέεται μέ τό πνευματικό ἐκεῖνο Ἴδρυμα, πού ἀποτέλεσε τό καύχημα τῆς Κέρκυρας καί τῶν Κερκυραίων τῆς ἐποχῆς του καί τῶν ἐποχῶν πού ἀκολουθήσαν.

Ὁ ὁμιλητής μας εἶναι πολύ γνωστός στήν Κέρκυρα, καί γιατί γεννήθηκε καί ἀνατράφηκε ἐδῶ ὁ ἴδιος, καί ἐξαιτίας τῆς φήμης τῶν μελετῶν καί τῶν συγγραφῶν του στόν τομέα τῆς Φιλοσοφίας, ἀλλά καί γιά τήν προσφορά του στό Ἴονιο Πανεπιστήμιο, τό ὅποιο ἐμεῖς θέλουμε νά θεωροῦμε διάδοχο Ἴδρυμα τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας καί τοῦ ὁποίου Πανεπιστημίου ὑπῆρξε μέχρι προχθές Ἀντιπρόεδρος. Εἶναι γνωστός ὅμως ὁ κ. Μπενάκης ἰδιαίτερα στήν Ἐταιρεία μας, τῆς ὁποίας ἐτίμησε τό βῆμα καί κατά τήν περυσινή περίοδο μέ τήν σπουδαία ὁμιλία του γιά ἕναν ἄλλο μεγάλο λόγιο, συνδεδεμένο καί ἐκεῖνον μέ τήν Κέρκυρα, τόν Μητροπολίτη Φιλαδελφείας καί σημαντικό φιλόσοφο Γεράσιμο Βλάχο, πού διακρίθηκε ἰδιαίτερα γιά τήν συμβολή του στίς Ἀριστοτελικές σπουδές στήν Μεταβυζαντινή περίοδο.

Ἐμεῖς εὐχαριστοῦμε τόν κ. Λίνο Μπενάκη, γιατί ἀποδέχθηκε τήν πρόσκλησή μας μέ τήν χαρακτηριστική του εὐγένεια καί προθυμία, καί τόν παρακαλοῦμε νά λάβει τό λόγο.

Σεβαστέ καί ἀγαπητέ κ. Πρόεδρε, πᾶτερ Ἀθανάσιε. Σας εὐχαριστῶ πολύ γιά τά εὐστοχα προλογικά σας λόγια σέ σχέση μέ τό θέμα μου καί ἐπιθυμῶ εἰλικρινά νά ἱκανοποιήσω τό δικαιολογημένο ἐνδιαφέρον τῶν μελῶν τῆς Ἐταιρείας καί τοῦ ἄλλου ἀγαπητοῦ ἀκροατηρίου.

Πανοσιολογιώτατε, Κυρίες καί Κύριοι, ἐπέλεξα τό ἀποψινό θέμα μέ τό ἴδιο πνεῦμα, μέ τό ὅποιο εἶχα μιλήσει πρό μηνῶν στήν «Ἀναγνωστική Ἐταιρεία» γιά ἕναν ἄλλο σημαντικό Καθηγητή τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας, τόν Μαθηματικό Ἀνδρέα Μαυρομάτη, τονίζοντας ὅτι στίς περιπτώσεις αὐτῶν τῶν σοφῶν διδασκάλων τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας ἔχουμε πρῶτα-πρῶτα

τό παράδειγμα του homo universalis, του «πανεπιστήμονος», που καλλιεργεί την καθολική επιστημονική παιδεία και ανταποκρίνεται σ' αυτό που το σωστό Πανεπιστήμιο θέλει να δώσει στους σπουδαστές του, την universitas, δηλαδή μία παιδεία γενική, ολοκληρωμένη, και πέρα από την στενή επιστημονική τους ειδίκευση. Και σ'ας θυμίζω ότι στην περίπτωση του δυστυχώς πολύ πρόωρα θανόντος, του Μαθηματικού, υπογραμμίζω, Ἀνδρέα Μαυρομάτη γνωρίσαμε και ένα δεινό φιλόλογο καθώς και έναν ἔγκριτο γνώστη της Ὀρθόδοξης Θεολογίας, που μαζί με τον φιλόσοφο Πέτρο Βράιλα Ἀρμένη μετέφρασε από τὰ γαλλικά ένα σημαντικό τρίτομο θεολογικό ἔργο, και τέλος ένα πολιτικό ἄνδρα, που ἡ παρουσία του στην πολιτική ζωή του τόπου του τότε εἶχε ιδιαίτερη βαρύτητα. Προσπάθησα νὰ μεταδώσω αὐτό τὸ πνεῦμα, που ἀκριβῶς μᾶς χρειάζεται και σήμερα και που μᾶς λείπει δυστυχῶς σὲ μεγάλη ἔκταση.

Στὴν περίπτωση του Νικολάου Πίκκολου ἔχουμε ἐπίσης ἕνα σημαντικό σοφό, ὁ ὁποῖος –νέος κι αὐτός– ἦταν στὴν Κέρκυρα γιὰ λίγο, ἀλλὰ ἄφησε ἔντονη τὴ σφραγίδα του, ὅπως θα ἀκούσετε, και ὁ ὁποῖος ἐξελίχθηκε πραγματικά στὰ ἐπόμενα χρόνια, κατὰ τὰ ὁποῖα ἔδρασε στὸ Παρίσι κυρίως, σὲ ἕνα σημαντικό παράγοντα τῆς ἑλληνικῆς παιδείας. Θὰ τοιμοῦσα νὰ πῶ, ἐπειδὴ ἔζησε στὴ σκιά του Κοραῆ, ὅτι ἂν δὲν ἦταν ὁ Κοραῆς θὰ μπορούσε νὰ εἶναι ἐκεῖνος στὴ θέση του. Σ' αὐτὸ τὸ ἐπίπεδο κινήθηκε τὸ πνεῦμα του, τὸ ἔργο του και ἡ δράση του γιὰ τὸν φωτισμὸ του γένους, γιὰ τὴν ἑλληνικὴ παιδεία.

Και τὰ δύο αὐτὰ πρόσωπα θὰ ἦταν πολὺ λιγότερο σήμερα γνωστά – και δυστυχῶς παραμένουν πολὺ λίγο γνωστά σὲ σχέση με ἄλλα ὀνόματα, που ἔδρασαν στὴν Κέρκυρα ἢ στίς ἄλλες ἐστίες παιδείας– ἂν δὲν συνέβαινε νὰ διασωθοῦν στὴν πολύτιμη Βιβλιοθήκη τῆς «Ἀναγνωστικῆς Ἐταιρίας Κερκύρας» ἀπὸ ἕνα ἀντίτυπο τῶν βιβλίων τους, σπανιότατων σήμερα και πολυτιμότεων. Στὴν περίπτωση του Ἀνδρέα Μαυρομάτη¹ εἶχα ἐντοπίσει πρό ἑτῶν μία σπουδαία φιλολογικὴ μελέτη του 1848, που ἀφορᾷ τὰ σχόλια του Πλουτάρχου στὸν Πλατωνικὸ «Τίμαιο», πὸ συγκεκριμένα τὸ ἔργο του Πλουτάρχου «Περὶ τῆς ἐν Τιμαίῳ ψυχογονίας». Τὸ δημοσίευμα αὐτὸ του Μαυρομάτη δὲν ὑπάρχει σήμερα οὔτε στὴν πλουσιώτατη σὲ δημοσιεύματα ἐκείνης τῆς ἐποχῆς «Γεννάδειο Βιβλιοθήκη» τῶν Ἀθηνῶν, γι' αὐτὸ και μίλησα γιὰ σπάνιο εὑρημα στὴν «Ἀναγνωστικὴ Ἐταιρία».

Ἀκριβῶς τὸ ἴδιο συμβαίνει και με τὸν Νικόλαο Πίκκολο, ὁ ὁποῖος μετέφρασε και τύπωσε στὴν Κέρκυρα τὸ 1824, τὴν πρώτη οὐσιαστικὰ χρόνια τῆς λειτουργίας τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας, μία πάρα πολὺ σημαντικὴ επιστημονικὴ μετάφραση του κορυφαίου ἔργου τῆς Νεώτερης Φιλοσοφίας, του «Λόγου περὶ τῆς μεθόδου» του Ντεκάρτ. Και αὐτοῦ του ἔργου ἔχουμε πάλι ἕνα μόνον ἀντίτυπο στὴν «Ἀναγνωστικὴ Ἐταιρία» και δὲν ἔχουμε καν στὴν «Γεννάδειο». Ἐνα ἄλλο ἀντίτυπο ἔχουμε μόνον στὴν «Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη τῆς Ἑλλάδος». Ἀλλὰ και ὁ Legrand στὴν περίφημη

Bibliographie Ionienne, τόμος 1 (Παρίσι 1910) σημειώνει «πολύ σπάνιο» (très rare) και μνημονεύει ένα αντίτυπο στην «Βιβλιοθήκη της Σχολής Ἀνατολικῶν Γλωσσῶν» στό Παρίσι. Τό γεγονός εἶναι πραγματικά περίεργο, γιατί τό βιβλίό ὡς διδακτικό βοήθημα πρέπει νά τυπώθηκε σέ μεγάλο γιά τήν ἐποχή ἀριθμό ἀντιτύπων. Μόνο οἱ Συνδρομητές, πού καταχωροῦνται στό τέλος τῆς ἐκδοσης ἐγγράφονται γιά περισσότερα ἀπό 300 ἀντίτυπα. Ποῦ πῆγαν λοιπόν τά ἀντίτυπα, τά ὅποια τυπώθηκαν στήν Κέρκυρα σέ κάποιες ἑκατοντάδες τουλάχιστον ἀντιτύπων; Ἄλλά τά βιβλία «ἔχουν τήν μοίρα τους» (habent fata libelli sua, ἔλεγον οἱ Ρωμαῖοι). Κάποια γενική ἐκτίμηση μόνο μποροῦμε νά κάνουμε καί γι' αὐτό τό βιβλίό, πού ὡς διδακτικό ἀκριβῶς κατά κύριο λόγο βοήθημα ἦταν στά χέρια τῶν σπουδαστῶν τῆς Ἀκαδημίας κυρίως, σκορπισμένων ἀργότερα παντοῦ τῆς ἐλληνικῆς γῆς.

Ἐνα λοιπόν μόνο ἀντίτυπο τῆς μετάφρασης τοῦ Ντεκάρτ ἀπό τόν Πίτκολο ἔχουμε στήν Κέρκυρα, ὅσο μπορῶ νά γνωρίζω ὡς τώρα, καί μάλιστα κι αὐτό ἐλλιπές κατά τίς πρῶτες ἀὐθεντικές σελίδες. Εὐτυχῶς ὅμως, χάρις στήν φιλοτιμία κάποιου παλαιοῦ βιβλιοθηκάρου ἢ ἄπλου μέλους τῆς «Ἀναγνωστικῆς Ἐταιρίας», οἱ τέσσερις σελίδες πού λείπουν συμπληρώθηκαν μέ τό χέρι ἀπό κάποιο ἄλλο ἀντίτυπο. Τόν εὐγνωμονοῦμε γι' αὐτή του τήν πράξη. Ἄν δέν εἶχε κάνει τόν κόπο τῆς ἀντιγραφῆς, μέ ὠραία, λεπτή πέννα καί στρογγυλά καθαρά γράμματα, λίγο μεγαλύτερα ὅπου προφανῶς ὑπῆρχαν ἔντονοι χαρακτήρες (ἡμίμαυρα), θά μᾶς ἔλλειπαν οὐσιαστικά στοιχεῖα τῆς ἐκδοσης, ὁ Πρόλογος καί ἄλλα. Μήν ἐντυπωσιασθεῖτε ἀπό τό φωτοτυπημένο ἀντίτυπο πού ἔχω ἐδῶ νά σᾶς δείξω, μέ δύο σελίδες σέ κάθε φύλλο γιά πρακτικούς λόγους. Τό ἀὐθεντικό σχῆμα εἶναι τό 8ο μικρό, ὅπως ὅλων σχεδόν τῶν κερκυραϊκῶν βιβλίων τῆς ἐποχῆς, ὠραία τυπωμένων στήν Τυπογραφία τῆς Κυβερνήσεως (*Ἐν Κερκύρα, Ἐκ τῆς Τυπογραφίας τῆς Διοικήσεως, 1824*) καί μέ τό γνωστό σῆμα, ἕνα νέο ἐρωτιδέα, πού παίζει ἄρπα. Ὁ ἀκριβῆς τίτλος: *Ρενάτου Καρτεσιῶ Λόγος περί μεθόδου, τοῦ ὀδηγεῖν καλῶς τόν νοῦν καί ζητεῖν τήν ἀλήθειαν εἰς τάς ἐπιστήμας. Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μεταφρασθεῖς ὑπό Ν. Πίτκόλου, διδασκάλου τῆς Φιλοσοφίας εἰς τήν Ἰόνιον Ἀκαδημίαν.*

Ἄς δοῦμε ὅμως τό θέμα μας πιό συστηματικά. Ποιός ἦταν καί πῶς ἤλθε στήν Κέρκυρα ὁ Νικόλαος Πίτκολος ἀπό τήν μακρινή πατρίδα του, γιατί ξέρουμε ὅτι γεννήθηκε τό 1792 ἀπό Θεσσαλούς γονεῖς στό Τύρνοβο ἢ (Μεγάλο Τίρνοβο τῆς σημερινῆς Βουλγαρίας, καί ὄχι στόν Θεσσαλικό Τύρναβο). Θά σᾶς δώσω στήν ἀρχή ἕνα πολύ σχηματικό διάγραμμα τῆς ζωῆς του καί θά τονίσω κάποιες χαρακτηριστικές φάσεις τῆς, μῖς πραγματικά πολυτάραχης ζωῆς, ὅπως δηλώνω καί στόν τίτλο τῆς ὀμιλίας μου. Ὁ Πίτκολος σπούδασε στό Βουκουρέστι, πού ἦταν τότε τό μεγάλο κέντρο ἐλληνικῆς παιδείας στήν Μολδοβλαχία καί εὐρύτερα, μέ διδάσκαλο τόν φημισμένο Κωνσταντῖνο Βαρδαλάχο. Σ' ἐκεῖνον καί στό σπουδαῖο περι-

βάλλον όφείλει τήν μεγάλη έλληνομάθειά του και ιδιαίτερα τήν έπιμελημένη γλώσσα, πού χρησιμοποιεί στα κείμενά του (συγγραφές, αλληλογραφία, «ύπηρεσιακά» κείμενα). Στο Βουκουρέστι έμεινε λίγα χρόνια ακόμη ως διδάσκαλος τής Γαλλικής, πράγμα πού σημαίνει ότι ή Γαλλική ήταν ή δεύτερη γλώσσα του, γι' αυτό και πριν από τά ταξίδια του στην επαναστατημένη Ελλάδα και στην Ιταλία πραγματοποίησε ανώτερες σπουδές στο Παρίσι, όπου και τελικά έγκαταστάθηκε και τελείωσε τήν ζωή του τό 1865.

Στήν πρώτη περίοδο τών σπουδών του στην Γαλλία ό Πίκκολος μετέφρασε σέ κατάλληλη για θεατρική διαδασκαλία μορφή τόν «Φιλοκτήτη» τού Σοφοκλέους, κι αυτό για νά παιχθεί από ελληνικό έρασιτεχνικό θίασο τό 1818 στην Όδησσο! Πρόκειται για μία από τίς πιό πρώιμες αναβιώσεις τής αρχαίας τραγωδίας στο πνεύμα τού «ξεσηκωμού» τού άπανταχού Έλληνισμού για τά ελληνικά γράμματα και τήν ελληνική παιδεία και τής προετοιμασίας τής έθνεγερσίας. Και ήταν τόση ή έπιτυχία τού «Φιλοκτήτη», πού και ό «Λόγιος Έρμης», ή ελληνική περιοδική έκδοση τής Βιέννης, άφιέρωσε πολλούς επαίνους για τήν προσφορά τών νέων τής Όδησσο. Έτσι μαθαίνουμε και τό ότι στην παράσταση συνέπραξε και ένας Ρώσος, «γνωρίζων άριστα τήν Έλληνικήν», αλλά και ότι δημιουργήθηκε θέμα για τό αν ή μετάφραση τού Πίκκολου έγινε από τά αρχαία Έλληνικά ή από κάποια γαλλική μετάφραση. Στο τελευταίο αυτό ό Πίκκολος άντέδρασε άμέσως και κάπως θυμωμένα, εξηγώντας ότι σέ Γάλλο συγγραφέα όφείλει στοιχεία τής θεατρικής μεταφοράς, ενώ τό κείμενο τού «Φιλοκτήτη» τό μετέφρασε από τό πρωτότυπο. Και αυτό επαληθεύεται βέβαια από τήν σύγκριση τών κειμένων. Θά επανέλθω στο θέμα.

Τό 1821 μέ τήν κήρυξη τής Έπανάστασεως ό Νικόλαος Πίκκολος έρχεται στην Ελλάδα από τό Παρίσι μέσω Μασσαλίας, Μάλτας, Μάνης και Ύδρας για νά προσφέρει τίς ύπηρεσίες του στον άγώνα. Και γίνεται μάλιστα άμέσως «Πολίτης τής Ύδρας», όπως λίγοι άλλοι όμογενείς μέ ύψηλή παιδεία και έπιρροή. Η πρώτη άποστολή του ήταν στην έδρα τής Προσωρινής Κυβερνήσεως, κάπου στην Πελοπόννησο, γιατί τό κύριο ενδιαφέρον του ήταν ή οργάνωση τού κράτους, ή συγκρότηση και ή πειθαρχία ένός οργανωμένου κράτους και οί θεσμοί του. Αυτό φαίνεται καθαρά στα γραπτά του, στα όποια έπίμονα πραγματεύεται τίς άρχές, στίς όποιες πρέπει νά βασισθεί ένα έλεύθερο κράτος.

Τό τραγικό είναι ότι οί έντονες, όπως φαίνεται, φιλοδοξίες του, μπορεί και τών συνεργατών του, τόν οδήγησαν γρήγορα σέ ρήξη μέ τήν ήγεσία τής Έπανάστασης. Αφορμή ή άντιπροσώπευση τής επαναστατημένης Ελλάδας σέ σύνοδο ήγεμόνων στην Ιταλία και ή αξίωση τών όπλαρχηγών νά συνοδεύσει απλώς, ως γλωσσομαθής, έναν εκπρόσωπο τών αγωνιζομένων Έλλήνων. Ο Πίκκολος έγκατέλειψε τήν Ύδρα και κατέφυγε στο Άργοστόλι, όπου επεδίωξε νά εργασθεί ως οικοδιδάσκαλος ή και δημόσιος διδάσκαλος.

Μας χωρίζουν από τό 1792, τό έτος τής γέννησής του, 28 χρόνια. Ό Πίκκολο είναι ένας ώριμος άνδρας καί έπιστήμων. Καί έφυγε από τήν καρδιά του άγώνα πικραμένος, γιατί ματαιώθηκε ή έπίσημη άποστολή που ήθελε νά αναλάβει για λογαριασμό του έπαναστατημένου γένους, αλλά γράφει πάντα μέ μεγάλη άφοσίωση για τόν άπελευθερωτικό άγώνα. Είναι χαρακτηριστικό ότι φεύγοντας από τήν Ύδρα θέλησε νά επιστρέψει τό τιμητικό δίπλωμα, αλλά οί γενναιόφρονες Ύδραϊοι του έδήλωσαν, ότι αυτό είναι ένα «τεκμήριον τής φιλογενείας σας καί ύπάρχουσι πάντοτε καί άμεταθέτως νομίζομεν τά έν αυτόν έπαριθμούμενα αίτια...». Καί τό κράτησε. Είναι πολύ χαρακτηριστικό όμως τό γεγονός ότι πρίν φύγει ζήτησε από τόν Πόρο (13.10.1822) νά άπαλειφθει από τό κείμενο ό όρος «προνόμιον», διότι, όπως γράφει, «εις τό πολιτικόν σύστημά μας οί Έλληνες είναι όλοι ισόνομοι».

Εκεί στό Άργοστόλι ήταν λοιπόν που τόν συνάντησε ό Γκίλφορντ σ' ένα ταξίδι του τό 1823. Είχε καλές συστάσεις, ίσως τόν είχε γνωρίσει στό Παρίσι 1-2 χρόνια ωρίτερα σέ κάποια διέλευσή του από εκεί, τόν γνώρισε τώρα προσωπικά καί δέν δίστασε καθόλου νά του προτείνει νά έλθει στην Κέρκυρα νά διδάξει τό μάθημα τής Φιλοσοφίας στη νεοσύστατη Ίόνιο Άκαδημία. Ό ίδιος ό Γκίλφορντ γράφει, ότι είχε τήν εξαιρετική τύχη νά βρει στην Κεφαλληνία τόν Νικόλαο Πίκκολο, που ήταν ένας από τούς πολυμαθέστερους Έλληνες του αιώνα καί τήν περίοδο εκείνη χωρίς άνειλημμένες ύποχρεώσεις... («Ma ho avuto la grandissima buona fortuna di trovare il Signore Niccolo Piccolo, di Tornavo, disimpegnato in Argostoli. Egli è certamente uno dei piu eruditi Greci del secolo ed egli ha rivolto la sua attenzione particolarmente alla Filosofia...», Άρχείο Ίονίου Γερουσίας – Guilford, Εκπαιδευτικά, Φακ. 1, άριθμ. 21, 31.3.1823).

Ό Πίκκολος δέχθηκε μέ ίκανοποίηση τήν πρόσκληση καί έγινε έτσι ό πρώτος Καθηγητής τής Φιλοσοφίας, «τής Ρητορικής καί τής Φιλοσοφίας», όπως ήταν ή έπίσημη όνομασία, στην Ίόνιο Άκαδημία. Σώζεται μάλιστα –καί τό έντόπισα αυτό σήμερα μόλις στην «Άναγνωστική Έταιρία»– ένα Σημείωμα για τήν άμοιβή του, είναι ή έγκριση τής Γερουσίας (7 Ίουλίου 1823) για 150 τάλληρα. Δέν μπορώ νά ύπολογίσω πρόχειρα τί άντιπροσώπευε τό ποσό αυτό τότε, θά πρέπει πάντως νά ήταν μία πολύ καλή άποζημίωση. Σέ άλλη κατάσταση τών έτήσιων άποδοχών τών καθηγητών τό 1823 καί 1824 αναφέρεται ως λαβών 666 colonnati. Οί γραπτές μαρτυρίες λένε ότι «στis 2 μ.μ. τέσσερις μέρες τήν έβδομάδα παρέδιδε μαθήματα Μεταφυσικής σέ μία τάξη δεκαέξη μαθητών».

Γιά να καλύψουμε τό θέμα: ζωή καί δράση του Νικολάου Πίκκολου στην Κέρκυρα, φθάνει νά επανέλθουμε στην μετάφρασή του του κορυφαίου έργου τής νεώτερης Φιλοσοφίας, του «Λόγου περί τής μεθόδου» του Καρτεσιου. Είναι τό άψευδέστερο τεκμήριο του ζήλου του νά μυήσει στην Φιλοσοφία καί νά ώφελήσει ουσιαστικά τούς μαθητές του στην Άκαδη-

μία. Βέβαια είναι δικαιολογημένο να διερωτηθούμε, πώς πρόλαβε μέσα σε ένα μόνο χρόνο να μεταφράσει τό κυρίως κείμενο του μεγάλου Γάλλου φιλοσόφου, τόν βίο του Καρτεσίου, σε 44 σελίδες, από ένα εγκυρο Γαλλικό Λεξικό, κεφάλαια από ένα άλλο σημαντικό σύγγραμμα για τήν Λογική, τήν περίφημη «Λογική του Port-Royal» (*Περί διττής μεθόδου, ἤτοι ἀναλύσεως καί συνθέσεως. Ἐκ τῆς Λογικῆς ἢ Τέχνης τοῦ νοεῖν τῶν Arnaud καί Nicole [1662]*) καί νά γράψει καί δικές του (25) ἐρμηνευτικές προσθήκες, πού τυπώθηκαν ταχύτατα ὄλα μαζί στήν Κέρκυρα τό 1824, (σύνολο σελίδων 145). Εἶναι πολύ πιθανό νά εἶχε ἀρχίσει τήν ἐργασία του στό Ἄργοςτόλι, γεγονός ὅμως εἶναι ὅτι στήν Κέρκυρα παρουσίασε τό ἔργο ὀλοκληρωμένο, ἐδῶ τό τύπωσε καί βέβαια τό δίδαξε.

Τό βιβλίο ἀφιερώνεται στόν Κεφαλλήνα ἰατρό Ἰωάννη Ἀσάνη: Ἄγαθῇ τύχῃ. Ἰωάννη Ἀσάνη, Κεφαλληνίῃ ἰατρῷ ἐλλογίμῳ, πολίτῃ καλῷ κάγαθῷ, φίλῳ ἐν συμφοραῖς καί εὐπραγίαις πιστῷ, τήν βίβλον τήνδε εὐγνωμονῶν ἀνέθηκεν ὁ Μεταφραστής. Πρόκειται γιά τόν γνωστό γιάτρο τοῦ Ἄργοςτολίου, πού τόν εἶχε πῶτος ὑποδεχθεῖ καί προστατεύσει ἀποτελεσματικά. Ἡ ἐκφραση βέβαια «ἐν συμφοραῖς καί εὐπραγίαις» πρέπει νά εἶναι ὑπαγορευμένη ἀπό τήν σχετικά πρόσφατη πικρία του γιά τά ὅσα συνέβησαν στήν Ὑδρα.

Νά ἐπισημάνω ἐδῶ ὅτι κατά τήν –τόσο χρήσιμη γιά μᾶς σήμερα– συνήθεια τῆς ἐποχῆς δημοσιεύεται στό τέλος τοῦ βιβλίου «Κατάλογος τῶν Συνδρομητῶν» μέ 313 ὀνόματα ἐκείνων, πού εἶχαν προεγγραφεῖ γιά τήν ἀγορά ἑνός ἢ περισσοτέρων ἀντιτύπων. Μερικές χαρακτηριστικές λεπτομέρειες: ἀπό τήν Κέρκυρα 54 Συνδρομητές γιά 121 ἀντίτυπα (τά περισσότερα ὁ «Ἐξοχώτατος Λόρδ Μέγας Ἀρμοστής Φρεδερίκος Ἄδαμ» 6, ἢ «Εὐγενεστάτη Λέδη (sic) Ἄδαμ 5², ὁ «Ἐκλαμπρότατος Ἄρχων τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας Κόμης Γυίλφορδ» 10, ὁ «Ἐφορος τῆς Ἀκαδημίας Δρ. Ἰω. Καραντηνός» 5, ὁ «Δρ. τῆς Θεολογίας Κύρ. Θεόκλητος Φαρμακίδης» 5, ὁ «Δρ. τῆς Φιλολογίας Κύρ. Κωνσταντῖνος Ἀσώπιος» 5, ὁ «Ἰατρός Δρ. τῆς Βοτανικῆς Κύρ. Στυλιανός Σπαθῆς» 10, ὁ «Ἐξοχώτατος Στρατηγός Πάτρικ Ρόσς» 4, ὁ «Revd. G. Winnok, chaplain to the forces» 5, κ.ἄ), ἀπό τήν Ζάκυνθο 137 (οἱ περισσότεροι!, 10 ἀντίτυπα ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης Ζακύνθου Γαβριήλ), τήν Κεφαλληνία 27 (μόνον!, 5 ὁ «Resident Lt. Colonel C.J. Napier), τήν Ἰθάκη 56, τά Κύθηρα 20 καί τό Μεσολόγγι 19 (4 ἀντίτυπα «ὁ Κύρ. Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος).

«Μόττο» τοῦ ἔργου, στό ἐσώφυλλο ὁ «ἀφορισμός» τοῦ Descartes, στήν ἀρχή τοῦ «Λόγου»: «Δέν φθάνει νά ἔχη τις νοῦν καλόν, ἀλλά τό κύριον εἶναι νά τόν μεταχειρίζεται καλά». Ἀκοῦστε ὅμως τίς πῶτες παραγράφους τοῦ Προοιμίου τοῦ Μεταφραστῆ μας, γιά νά ἐκτιμήσετε τό παιδαγωγικό καί ἐκπαιδευτικό ἦθος του τήν ἐποχή ἐκείνη τῶν ἀπαρχῶν τῆς Πανεπιστημιακῆς παιδείας στόν ἀγωνιζόμενο ἀκόμη γιά τήν ἐλευθερία του Ἑλληνισμός: «Εἰς τόν βίον τοῦ συγγραφέως (ἐνν. τοῦ Descartes) θέλει ἰδεῖ ὁ ἀναγνώστης δύο ἀπό τάς αἰτίας, αἱ ὁποῖαι μέ παρεκίνησαν νά μεταφρά-

σω τόν παρόντα Λόγον. Πρῶτον, ὡς καλλίστην προπαρασκευήν εἰς τήν σπουδήν τῆς φιλοσοφίας, καί δεύτερον ὡς περιέχοντα τοὺς ὀρθοτέρους κανόνας τοῦ φιλοσοφεῖν ἢ ζητεῖν τήν ἀλήθειαν. Μέ ταῦτα τά προτερήματα, διά τά ὁποῖα τό σύγγραμμα τοῦτο τοῦ Πατρός τῆς ἀληθοῦς φιλοσοφίας (ὡς τόν ὀνομάζει ὁ ἔνδοξος Dugald Stewart) νομίζεται κλασικόν..., κανέν βιβλίον ἴσως δέν εἶναι ἐπιτηδειότερον νά ἐρεθίσῃ τήν περιέργειαν καί φιλομάθειαν ἢ νά διεγείρῃ τήν ἐνέργειαν τοῦ λόγου καί τῆς σκέψεως. Ὁ Συγγραφεύς ἐν ᾧ παραστένει σύνοψιν ὄλων τῶν ὑποκειμένων τῆς ἀνθρωπίνης γνώσεως, τά ἐκθέτει μέ τρόπον ἑλκυστικόν, καί μέ τό θέλητρον τῆς ἡδονῆς βοηθεῖ ἀκόμη τήν προσοχήν τοῦ ἀναγινώσκοντος».

Προσέξτε ὅμως καί τήν παράγραφο πού ἀκολουθεῖ: « Ἴσως τό προτέρημα τοῦτο φανῇ ἐλάττωμα εἰς ἐκείνους, ὅσοι πρώτην ἀρετήν τῶν διδασκτικῶν βιβλίων νομίζουν τήν ξηρότητα, ἴσως μὴ εὐρίσκοντες εἰς αὐτό ὀρισμούς καί ὑφορισμούς, διαιρέσεις καί ὑποδιαίρεσεις, προτάσεις καί συμπεράσματα, σχόλια καί παρασχόλια, μάλιστα δέ ἀσυνήθεις καί τρομακτικὰς λέξεις Ἡ ἀληθὴς μέθοδος τῆς διδασκαλίας συνίσταται εἰς τήν τάξιν, τήν συνάρτησιν καί σαφήνειαν τῶν ἰδεῶν, καί ὄχι εἰς ἐπιτηδευμένα σχήματα....». Καί λίγο παρακάτω: « Ἡ ἱστορία τῶν μεγαλοφυῶν ἀνδρῶν εἶναι ἱστορία τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος. Κατά τοῦτον τόν λόγον τό ἀνά χειρας σύγγραμμα εἶναι τμήμα φιλοσόφου ἱστορίας πολύτιμον, ἐπειδή περιγράφει καί τήν κατάστασιν, εἰς τήν ὁποίαν εὗρηκεν ὁ Καρτέσιος τὰς ἐπιστήμας, καί τήν γενομένην δι' αὐτοῦ ἀνόρθωσιν. Ἐπομένως ὀρίζει τήν ἐποχήν, εἰς τήν ὁποίαν διελύθη τό σκοτός τῆς Σχολαστικῆς καί ἀνέλαμψε τό φῶς τῆς ὑγιοῦς φιλοσοφίας ...».

Καί σέ ἄλλο σημεῖο τῶν ἐξαιρετικά πλούσιων Προλεγομένων, πλούσιων σέ κρίσεις, στοιχεῖα ἀπό τῆ ζωῆ τοῦ φιλοσόφου καί κυρίως τίς ἀντιδράσεις στήν Γαλλία, διαβάζουμε ἀκόμη: «Διά νά μὴ βαρύνω τόν ἀναγνώστην μέ πλῆθος μαρτυριῶν, ἀρκοῦμαι νά φέρω ἐδῶ μίαν μόνην, πρό ἐνός ἔτους γραφθεῖσαν ἀπό συντετόν καί πεπαιδευμένον Γάλλον. Ὁ περὶ Μεθόδου Λόγος εἶναι ἔν ἀπό τ' ἀριστουργήματα τοῦ ἀνθρωπίνου νοός... Κανείς δέν θέλει ποτέ προτείνει φρονιμωτέρας συμβουλὰς εἰς τοὺς ζητοῦντας τήν ἀλήθειαν, οὐδέ φανῇ ἰκανώτερος νά ἐμπνέῃ λογισμούς ὀρθοῦς καί ὑψηλά φρονήματα. Τότε θέλω πιστεῦσαι ὅτι σπουδάζεται μεταξύ ἡμῶν ἡ φιλοσοφία, ὅταν ἰδῶ τόν Λόγον ἐκείνον ἀνά χειρας ὄλων τῶν νέων, ὅσοι φοιτῶσιν εἰς τὰς ἡμετέρας Ἀκαδημίας». Προσέξτε ὅμως καί τήν κατακλείδα: «Πρός τοῦτοις τῶν μεγάλων ἀνδρῶν τά συγγραμμάτα ἔχουσι κάποιον ἐξαιρετόν χάρισμα, τό ὁποῖον τά φυλάττει διά παντός ἀξιοσπούδαστα... Τῶν τοιούτων ἀνδρῶν καί τά σφάλματα ἀκόμη εἶναι ὠφέλιμα, διότι εἶναι σφάλματα μεγαλονοίας καί δεικνύουν ἐναργῶς τὰ ὄρια τῆς δυνάμεως καί τῆς ἀδυναμίας ἡμῶν... Παρόμοια σφάλματα ἀπαντῶνται καί εἰς τόν παρόντα Λόγον, τά περισσότερα ὅμως ἐξ αὐτῶν ἀναφέρονται εἰς τήν Φυσικὴν καί τήν Φυσιολογίαν. Ἐν γένει, περιττόν ἐστοχάσθην ν' αὐξήσω τόν ὄγκον τοῦ βιβλίου μέ ἀναιρέσεις, διότι οἱ μὲν

ειδήμονες τὰ διακρίνουσιν ἀφ' ἐαυτῶν, οἱ δὲ μαθητεύοντες (διὰ τοὺς ὁποίους ἐξαιρέτως ἔγεινεν ἡ μετάφρασις) ὀδηγοῦνται νὰ τὰ γνωρίσουν ἀπὸ τοὺς διδασκάλους των. Οἱ ἄλλοι δὲν ἔχουν κάμμειαν βλάβην νὰ φοβηθοῦν... Ἐν Κερκύρα, 5 Νοεμβρίου 1824».

Ἡ κρίση αὐτὴ τοῦ Πίκκολου εἶναι ἀσφαλέστατα πολὺ σημαντικὴ. Καί ἦταν βέβαια ὁ Ἑλληνας διδάσκαλος τῆς Φιλοσοφίας καλὰ ἐνημερωμένος γιὰ τίς προόδους τῆς ἐπιστήμης στὶς εὐρωπαϊκὲς χώρες στὴν Μετανευτώνειο ἐποχὴ, ἀφοῦ ἔχει ζήσει στὸ Παρίσι καὶ ἔχουμε ἀποδείξεις τῆς μεγάλης γλωσσομάθειάς του. Γι' αὐτὸ καὶ ἔχει τὴν παρρησία νὰ μιλάει γιὰ ἀρχές πού ἔχουν μόνιμη ἀξία καὶ γιὰ γνώσεις πού ἔχουν ξεπεραστεῖ ἀπὸ νεώτερες ἐπιστημονικὲς κατακτήσεις. Μόνιμη ἀξία γιὰ τὸν Πίκκολο ἔχει ἡ ἀρχὴ τῆς ὀρθῆς μεθόδου: «ἀρχὴ καὶ ψυχὴ τῆς ὀρθῆς φιλοσοφίας εἶναι ἡ ὀρθὴ μέθοδος». Καὶ πραγματικὰ τὸ πρόβλημα τῆς μεθόδου ἔχει βασικὴ θέση στὸ διδακτικὸ ἔργο του. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε ἐπέλεξε νὰ διδάξει ἐξ ἀρχῆς Καρτέσιο καὶ ἀνέλαβε τὸ σπουδαῖο ὅσο καὶ δύσκολο καθήκον νὰ μεταφράσει –σὲ μιὰ ἐποχὴ μάλιστα μὲ ἀδιαμόρφωτη ἀκόμη σὲ μεγάλο βαθμὸ τὴν ἑλληνικὴ φιλοσοφικὴ ὀρολογία– τὸ κορυφαῖο ἔργο τῆς νεώτερης Φιλοσοφίας τὸν «Λόγο περὶ τῆς μεθόδου». Γιὰ τὴν σημασία τῆς μάλιστα σπεύδει νὰ ἐπικαλεσθεῖ τὴν μαρτυρία τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας: «Τόσον πληροφορημένοι ἦσαν οἱ Ἕλληνες περὶ τῆς ἀληθείας ταύτης, ὥστε εἰς τὴν γλῶσσαν αὐτῶν τὸ Μέθοδος εἶχε καταστήσει συνώνυμον μὲ τὸ Ἐπιστήμη. Ἴδε Ἀριστοτέλους Ἠθικά Νικομάχεια Α, α'».

(Στὸ θέμα θὰ ἐπανέλθω λίγο παρακάτω).

Στὴν Κέρκυρα λοιπὸν τὸ 1824, τόσο πρῶμα, ἀκούγεται ὁ φωτισμένος λόγος τοῦ πρώτου Καθηγητοῦ τῆς Φιλοσοφίας στὴν Ἴονιο Ἀκαδημία, τοῦ Νικολάου Πίκκολου, πού ἦλθε ἀπὸ τὴν μακρυνὴ Ἀνατολικὴ Ρωμυλία νὰ διδάξει Descartes στοὺς νεαροὺς ζηλωτὲς τῆς ἀνώτερης παιδείας στὸ πρῶτο, πρότυπο πραγματικὰ, ἀνώτατο πνευματικὸ Ἴδρυμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἀλλά..., ἀλλὰ δυστυχῶς μόνις ἐπρόλαβε νὰ κυκλοφορήσει τὸ βιβλίον καὶ ὁ Πίκκολος ἐγκατέλειψε τὴν Κέρκυρα! Δίδαξε λοιπὸν μιὰ μόνον ἐκπαιδευτικὴ χρονιά καὶ τὸ 1826 ζήτησε καὶ ἐπῆρε –ἐκπαιδευτικὴ θὰ λέγαμε σήμερα– ἄδεια γιὰ νὰ πάει στὴν Ἰταλία, ὅπου ἤθελε νὰ ὀλοκληρώσει τίς Ἰατρικὲς σπουδές του. Πραγματικὰ αὐτὸς φαίνεται ὅτι ἦταν ἐξ ἀρχῆς ὁ τελικὸς στόχος του, ἡ Ἰατρικὴ. Στὴν Κέρκυρα ὅμως ὁ Πίκκολος δὲν ξαναγύρισε ποτέ.

Καὶ μιὰ χαρακτηριστικὴ λεπτομέρεια. Στὴν Ἰταλία ὁ Νικόλαος Πίκκολος ἐνεγράφη καὶ ἐφοίτησε ὡς «Διδάκτωρ τῆς Φιλοσοφίας τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας», γιατί ὅπως ἀποδεικνύεται, ἡ Ἀκαδημία στὴν Κέρκυρα, καίτοι μόνις ἀρχίζε τὸ ἔργο της, εἶχε τὸ δικαίωμα ὡς Ἀνώτατο Ἐκπαιδευτικὸ Ἴδρυμα, ἀγνωρισμένο προφανῶς μὲ ἐνέργειες τοῦ Λόρδου Γκίλφορντ ἀπὸ Ἀγγλικά Πανεπιστήμια, νὰ ἀπονέμει ἀκαδημαϊκοὺς τίτλους. Ἐτσι γνωρίζουμε, ὅτι στὴν πρώτη μάλιστα ἀπὸ τὴν ἐναρξὴ τῶν μαθημάτων πανηγυρική συνεδρίαση ἡ Ἴονιος Ἀκαδημία ἀπένευμε τὸν τίτλο τοῦ διδάκτορος

στους τρεις πρώτους Καθηγητές της, πού δέν είχαν τόν τίτλο αυτό από ξένα Πανεπιστήμια.

Ἄς δοῦμε ὁμως πῶς ἐκτιμᾷ καί πῶς παρουσιάζει τόν Πίτκολλο ὁ ἴδιος ὁ Γκίλφορντ. Στήν Ἐκθεσή του πρὸς τήν Κυβέρνηση τῆς Ἰονίου Πολιτείας μέ χρονολογία 31 Μαρτίου 1823, στήν ὁποία ἀναφέρθηκα ἤδη, γράφει: «Ἐνῶ εὐρισκόμην ἐν μεγάλῃ ἀδημονίᾳ διὰ τόν διορισμόν Μεταφυσικοῦ, ἔσχον τήν μεγίστην εὐτυχίαν νά εὕρω τόν Κύριον Ν. Πίτκολλον ἐκ Τορνάβου (di Tornavo)... Οὗτος ἔστρεψε τήν προσοχήν αὐτοῦ ἰδίᾳ εἰς τήν Φιλοσοφίαν, παραδεχθεὶς τὰς ἀρχάς τῆς Σκωτικῆς σχολῆς. Ὅθεν μετὰ θάρρους συνιστῶ αὐτόν εἰς τήν κυβέρνησιν καί θεωρῶ τόν ἑαυτόν μου εὐτυχή, διότι δύναμαι νά προσθέσω ὅτι οὗτος εἶναι ἔτοιμος νά ἀρχίσει τὰς παραδόσεις του κατὰ τόν προσεχῆ Νοέμβριον».

Ἐνα χρόνο ἀργότερα ἔχουμε μιὰ ἀκόμα σημαντικὴ μαρτυρία τοῦ Γκίλφορντ σέ ἐπιστολή του πρὸς τόν Maitlant: «Ὁ κ. Νικόλαος Πίτκολλος ἐξεπαιδεύθη κυρίως ἐν Παρισίοις. Μετὰ ταῦτα ἔμεινε ἐπὶ ἓνα χρόνον ἐν Κεφαλληνίᾳ, ὅπου ἐγὼ εὗρον αὐτόν κατὰ τὸ παρελθόν ἔτος. Οὗτος διδάσκει Μεταφυσικὴν ἀκολουθῶν τὸ Σύστημα τοῦ Reid καί τοῦ Stuart (sic) καί δέν ἀποδέχεται τὰς ἐπικινδύνους ἀρχάς τῆς Γερμανικῆς σχολῆς (!). Ἦκουσα σχεδόν ὅλας τὰς παραδόσεις του, εὗρον δέ αὐτὰς σαφεῖς, εἰς γλῶσσαν γλαφυράν καί καθ' ὀλοκληρίαν ἀπηλλαγμένας τῶν ἐπικινδύνων ἐκείνων ἀρχῶν, αἵτινες δυστυχῶς εὐκόλως δύνανται νά εἰσχωροῦν εἰς ἐπιστήμην τόσον ἀναγκαίαν ὅσον καί λεπτήν» (Ἀρχεῖο Guilford στήν Ἀναγνωστικὴ Ἐταιρία Κερκύρας, Φ. V 3).

Ἄς παρατηρήσουμε ὅτι ὁ Γκίλφορντ ἐπιμένει, μέ τήν ἀγγλικὴ παιδεία του δικαιολογημένα, στή μνεῖα τοῦ Στιούαρτ (Stewart) καί τῆς Σκωτικῆς σχολῆς, τῶν ὁποίων ὁπαδὸ θεωρεῖ τόν Πίτκολλο³. Θά θυμηθεῖτε ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Πίτκολλος στό Προοίμιο τῆς Μετάφρασῆς του ἐπικαλεῖται τόν «ἐνδοξον Dugald Stewart», πού ἀποκάλεσε τόν Descartes «Πατέρα τῆς ἀληθοῦς Φιλοσοφίας». (Μαζί μέ τόν Thomas Reid εἶναι πραγματικά ὁ Stewart ἐκπρόσωπος τῆς Σκωτικῆς σχολῆς, ἡ ὁποία δέχθηκε ἰδιαίτερα τήν ἐπίδραση τῆς διδασκαλίας τοῦ Descartes).

Στό σημεῖο αὐτὸ ἔχω τήν ἱκανοποίηση νά σᾶς μεταφέρω μιὰ ἄγνωστη μαρτυρία ξένων περιηγητῶν (*Tableau de la Grèce en 1825 ou Recit des Voyages de M. J. Emerson et du Cte Pecchio*, traduit de l' Anglais par Jean Cohen, Paris 1826) πού ἀναφέρονται μέ μεγάλη συντομία στήν διέλευσή τους ἀπὸ τήν Κέρκυρα τὸ 1825, μνημονεύοντας σχεδόν ἀποκλειστικά τήν λειτουργία καί ταχεῖα ἀνάπτυξη τοῦ νεοσύστατου «Πανεπιστημίου», «πού ἐνθαρρύνει ἰδιαίτερα τήν καλλιέργεια τῶν γραμμάτων καί τήν παραγωγή βιβλίων στήν ἑλληνικὴ γλῶσσα». Καί ἐπὶ λέξει: «Ὅταν ἐπήγαμε νά συναντήσουμε τόν κ. Πίτκολλο, καθηγητὴ τῆς Ρητορικῆς καί τῆς Ἠθικῆς Φιλοσοφίας, τόν εὐρήκαμε ἀπασχολημένο μέ τήν μετάφραση γιὰ τοὺς μαθητὲς του ἐνός δοκιμίου τοῦ Δρος Brown⁴. Μόλις λίγες ἡμέρες

ένωρίτερα είχε κυκλοφορήσει ή Μετάφρασή του σέ Νέα Έλληνική Γλώσσα του έργου του Decartes «Recherche de la Vérité».

Ό Πίκκολος έζησε καί σπούδασε στήν Bologna καί στήν Pisa ώς τό 1829. Δέν άφοσιώθηκε όμως άποκλειστικά στήν Ίατρική. Τό 1829 έχουμε δημοσιευμένη στήν Πίζα μία προαγγελία του γιά έγγραφή συνδρομητών στό έργο του «Φιλομούσου άρρεργα», στό όποιο μεταφέρει σέ καινούργια γαλλική μετάφραση άρχαία λυρική ποίηση, αλλά καί παλαιότερους ευρωπαϊούς ποιητές (στήν Κέρκυρα ή έγγραφή «παρά τῷ κ. Άσωπίῳ», στήν Κεφαλληνία «παρά τῷ κ. Ίω. Άσάνη καί Δ. Κοριαλένιῳ», «έν Όδησσῶ παρά τῷ κ. Κ. Βαρδαλάχῳ», κλπ. Τό βιβλίο έκδόθηκε τελικά τό 1838 στό Παρίσι). Τό ότι ήταν ένας πραγματικά προικισμένος φιλόλογος τό ξέρουμε καί άπό τά έπόμενα έργα του, τυπωμένα τά περισσότερα στό Παρίσι, όπου έζησε ώς τόν θάνατό του τό 1865, μέ ένδιάμεσες περιόδους ένδιαφέρουσες καί πολυτάραχες... Στήν συγγραφική του δράση θά αναφερθῶ αναλυτικότερα στό τέλος τῆς όμιλίας μου.

Τόν Νικόλαο Πίκκολο διαδέχθηκε στήν Ίόνιο Άκαδημία ένας επίσης «ξένος», ό Σμυρναϊός Γεώργιος Ίωαννίδης, καθηγητής κυρίως τῆς Έλληνικής Φιλολογίας. Κι αυτός, παραδόξως έδίδαξε τά φιλοσοφικά μαθήματα ένάμιση χρόνο μόνο. Δέν έχουμε ακριβείς πληροφορίες γιά τό τί συνέβη καί έγκατέλειψε τήν έδρα τῆς Φιλοσοφίας, ένῶ παρέμεινε γιά πάντα στήν Κέρκυρα, έδῶ παντρεύτηκε καί πέθανε τό 1892 σέ ηλικία 100 ετών! Καί ήταν συνομήλικος του Πίκκολου! Πρόσφατα μόνο έχουμε μία πολύ καλή μονογραφία γιά τόν Γεώργιο Ίωαννίδη καί τόν άδελφό του Παναγιώτη, λόγιό κι αυτόν, πού έδρασε στήν Σμύρνη καί στήν Χίο καί δέν ήλθε ποτέ, ούτε γιά λίγο, στήν Κέρκυρα⁵.

Όπως είναι γνωστό, μετά τόν Πίκκολο καί τόν Ίωαννίδη, τό 1827 Καθηγητής τῆς Φιλοσοφίας στην Ίόνιο Άκαδημία (ώς τό 1835) γίνεται ό Νεόφυτος Βάμβας, ό πού γνωστός βέβαια σοφός δάσκαλος καί συγγραφέας, ό λόγιος κληρικός (1770-1855) μέ τήν πολύχρονη δράση καί τίς πολλές έκδόσεις άρχαίων συγγραφέων καί άλλων συγγραμμάτων άπό τήν μετάκλησή του κυρίως στό Πανεπιστήμιο Άθηνών, του όποίου ή ίδρυση καί ή ανάπτυξη προκάλεσε δυστυχώς «ώς μή ῶφειλε» τήν άναστολή λειτουργίας καί τήν διάλυση τῆς Ίονίου Άκαδημίας! Στήν Άθήνα ό Βάμβας εξέδωσε τό 1838 τά «Στοιχεία Φιλοσοφίας», πού περιέχουν (κατά τήν παράδοση, θά λέγαμε τῶν μαθημάτων του Πίκκολου) ιδιαίτερο κεφάλαιο άφιερωμένο στό πρόβλημα τῆς μεθόδου. Είναι χαρακτηριστικό ότι καί στό «Έγχειρίδιον Ήθικῆς» του (1853) ό Βάμβας προσθέτει Παράρτημα μέ τίτλο «Σύντομος θεωρία μετά κανόνων τῆς αναλυτικῆς καί συνθετικῆς μεθόδου»⁶.

Έπιτρέψτε μου έδῶ νά αναφερθῶ καί νά σάς δείξω ένα πρόσφατο παλαιοπωλικό μου άπόκτημα: *Νεοφύτου Βάμβα, Συντακτικόν τῆς Άρχαίας Έλληνικῆς Γλώσσης, εἰς τό όποῖον προηγεῖται Σύντομος θεωρία τῶν*

νοητικῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου, τῆς μορφώσεως τῶν ἰδεῶν καί τῆς Γενικῆς Γραμματικῆς, εἰς τό τέλος δέ ἐπροστέθησαν εἰσαγωγικά τινες ἰδέαι περί Ποιητικῆς. Ἐν Κερκύρα, Ἐκ τῆς Τυπογραφίας τῆς Διοικήσεως 1828. Ὅπως βλέπετε ἀπό τόν ὑπότιτλο, ὁ συγγραφέας δέν προσφέρει ἕνα ἀπλό ἐγχειρίδιο Συντακτικοῦ, ἀλλά καλύπτει καί θεωρητικά θέματα Γλωσσολογίας μέ ψυχολογική-φιλοσοφική ὑποδομή. Τό βιβλίον κυκλοφόρησε στήν Κέρκυρα τόν πρῶτο ἀκριβῶς χρόνο τῶν μαθημάτων του στήν ἔδρα τῆς Φιλοσοφίας. Ὁ Βάμβας ἐδίδασκε ὅμως καί Ἀρχαία Ἑλληνική γλώσσα καί φιλολογία. Τήν φήμη του βέβαια ὡς ἑνός ἀπό τοῦς σπουδαιότερους νεώτερους «διδασκάλους τοῦ γένους» τήν ὀφείλει στήν δράση του στήν Ἀθήνα. Ἐκεῖ δέν μετακινήθηκαν ὅμως ποτέ οἱ ἄλλοι καί ὄχι λιγότερο σπουδαῖοι Καθηγητές τῆς Φιλοσοφίας, τῶν Γραμμάτων, τῶν Μαθηματικῶν κ.λπ. τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας, πού ἔμειναν ἴσως γι' αὐτό σχεδόν ἄγνωστοι στό εὐρύτερο κοινό.

Στό σημεῖο αὐτό πρέπει νά ἀναφέρω ἕναν ἀκόμη σπουδαῖο διδάσκαλο τῆς Φιλοσοφίας στήν Ἰόνιο Ἀκαδημία, πού δέν εἶναι ἄλλος ἀπό τόν μεγάλο ποιητή μας Ἀνδρέα Κάλβο. Ἐμεινε κι ἐκεῖνος γιά λίγο στήν Κέρκυρα μέ τήν ιδιότητα τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας, σέ τρεῖς σύντομες περιόδους (1826-27, 1836-37 καί 1840-41), χωρίς νά γνωρίζουμε πολλά γιά τήν δράση του. Εἴμαστε ὅμως τώρα πολύ εὐτυχεῖς γιά μιά πρόσφατη σπουδαιότατη ἀνακάλυψη, πού παίρνω τό δικαίωμα νά ἀνακοινώσω δημόσια σήμερα γιά πρώτη φορά. Στό ἰδιωτικό ἀρχεῖο τῆς οἰκογένειας Ἀλιπράντη στήν Κεφαλληνία ἀνακαλύφθηκαν τό 1987 μιά σειρά ἀπό ἄγνωστες ἕως σήμερα «παραδόσεις» Πανεπιστημιακῶν Καθηγητῶν τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας, οἱ ὁποῖες ἀφοροῦν μαθήματα πού ἔγιναν στήν Κέρκυρα ἀπό τό 1828 ἕως τό 1844 περίπου. Ἀνήκαν στοῦς ἀδελφούς Ἀλιπράντη, καί συγκεκριμένα τά πενήντα δύο «Μαθήματα Φιλοσοφίας» τοῦ Ἀνδρέα Κάλβου κατά τό διδακτικό ἔτος 1840-41 εἶναι γραμμένα ἀπό τόν τότε ἱεροσπουδαστή Θεμιστοκλῆ καί ἀργότερα ἱερομόναχο Θεόκλητο Ἀλιπράντη. Τό χειρόγραφο εὐτύχησε νά ἐντοπίσει καί νά ἔχει στά πολύ καλά χέρια του ὁ δισέγγονος τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Θεοκλήτου κ. Παναγῆς Ἀλιπράντης, Φιλολόγος στήν Δευτεροβάθμια Ἐκπαίδευση, ὁ ὁποῖος μέ τήν δέουσα ἐνθάρρυνση προχωρεῖ τώρα στό ἐρευνητικό μέρος τῆς Διδακτορικῆς Διατριβῆς του στό Πανεπιστήμιό μας, μελέτη πού θά καλύψει συνολικά τήν διδασκαλία τῆς Φιλοσοφίας στήν Ἰόνιο Ἀκαδημία ἀπό τόν Νικόλαο Πίγκολο ἕως τόν Πέτρο Βράϊλα Ἀρμένη καί θά συνοδεύσει τήν ἔκδοση –σέ λίγα χρόνια ἐλπίζω– τῶν μαθημάτων τοῦ Κάλβου μέ τόν ἐπιβαλλόμενο ἄρτιο ἐπιστημονικό τρόπο.

Μετά τό σημαντικό αὐτό νέο νά ἐπανέλθουμε στόν Νικόλαο Πίγκολο! Ὁ σπουδαῖος Βρετανός μελετητής τοῦ πνευματικοῦ βίου τῶν Ἑλλήνων στήν περίοδο τῆς Τουρκοκρατίας G. P. Henderson, στό δεῦτερο σημαντικό

ἔργο του⁷, τὴν Ἱστορία τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας, στὴν τελικὴ ἔκδοση τῆς Σκωτικῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἐδιμβούργου τοῦ 1988, ἀφιερώνει στὸν Νικόλαο Πίκκολο ἓνα σύντομο Παράρτημα στὸ κεφάλαιο γιὰ τοὺς πρώτους χρόνους τῆς λειτουργίας τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας (σελ. 29-32). Ἀπὸ τίς κρίσεις του σὰς μεταφέρω τὴν πιὸ χαρακτηριστικὴ: «Ἀπὸ πολλὰς ἀπόψεις ἓνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐνδιαφέροντες ἀρχικοὺς διορισμοὺς καθηγητῶν, πού ἔκανε ὁ Γκίλφορντ, ἦταν τοῦ Νικολάου Πίκκολου, πού ἀναφέραμε ἤδη ὡς τὸν μεταφραστὴ τοῦ «Περὶ τῆς μεθόδου λόγου» τοῦ Ντεκάρτ. Ὁ διδάσκαλος αὐτὸς τῆς φιλοσοφίας λέγεται ὅτι γεννήθηκε ἀπὸ Θεσσαλοῦς γονεῖς στὸ Τούρναβο τῆς Βουλγαρίας, ὅπου μαθήτευσε σὲ ἑλληνικὸ σχολεῖο ...».

Ὁ Ἀπόστολος Βακαλόπουλος στὸν Δ' τόμο τῆς «Ἱστορίας τοῦ Νέου Ἑλληνισμοῦ» (1973) θέλει τὸν Πίκκολο «ἀντιπροσωπευτικὸ τύπο βούλγαρου διανοουμένου». Θὰ ἐπανέλθω στὸ θέμα, πού σπεύδω νὰ δηλώσω ὅτι δημιούργησαν σύγχρονοι Βούλγαροι ἱστορικοὶ γιὰ τὴν καταγωγή καὶ τὴν δράση τοῦ φιλοσόφου μας. Δὲν εἶναι ὁμως δύσκολο νὰ τοποθετήσουμε στίς πραγματικὰ διαστάσεις τοῦ τό βουλγαρικὸ στοιχεῖο, πού περιορίζεται στὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Πίκκολος γεννήθηκε στὴ χώρα ὅπου εἶναι σήμερα ἡ Βουλγαρία. Γνωρίζουμε καλὰ ὅτι ἡ ἐκπαίδευσή του συνεχίστηκε στὸ Βουκουρέστι, στὴν Bologna καὶ στὴν Pisa, πρὶν ἐγκατασταθεῖ στὸ Παρίσι μετὰ τὴν δράση του στὴν Ἑλλάδα. Τὰ ἑλληνικὰ γράμματα εἶναι ἄλλωστε ἐκεῖνα πού τὸν ἀπασχόλησαν συνεχῶς σ' ὅλη τὴ ζωὴ του.

Καὶ γιὰ τὴν νεώτερη Φιλοσοφία ἔδειξε ζωηρὸ ἐνδιαφέρον ὁ Πίκκολος, ἐνῶ ἡ ἐπαγγελματικὴ του κατάρτιση καὶ δράση ἀνήκει βέβαια στὸν χώρο τῆς Ἰατρικῆς. Μετὰ τὴν σύντομη περίοδο τῆς διδασκαλίας του στὴν Κέρκυρα ὁ Πίκκολος ἐπέστρεψε μέσω Βουκουρεστίου στὸ Παρίσι, ὅπου ἐνῶ ἀσκοῦσε τὴν ἱατρικὴ ἐπιδόθηκε στὴν ἔκδοση ἀρχαίων ἑλληνικῶν κειμένων σὲ μεγάλη κλίμακα. Στὸν τομέα αὐτὸν συνεργάσθηκε στενὰ μὲ τὸν Ἀδαμάντιο Κοραῆ, γνωρίζουμε μάλιστα ὅτι κάποτε ἐνήργησε ὡς σύνδεσμος μεταξὺ Κοραῆ καὶ Jeremy Bentham.

Γιὰ τὴν σημασία καὶ τὴν ἀξία τοῦ μεταφραστικοῦ τοῦ ἔργου στὴν Κέρκυρα μὲ τὴν ἑλληνικὴ ἔκδοση τοῦ περίφημου «Λόγου περὶ τῆς μεθόδου» τοῦ Ντεκάρτ πρέπει νὰ σημειωθοῦν καὶ τὰ ἀκόλουθα. Ὁ ἴδιος ὁ Πίκκολος λέγει στὸν Πρόλογο τοῦ βιβλίου, ὅτι ἀνέλαβε τὴν μετάφραση εἰδικὰ γιὰ τὴν ἐξυπηρέτηση τῶν σπουδάζοντων, ἐννοεῖ ὁμως γενικὰ τοὺς φιλομαθεῖς καὶ τοὺς φίλους τῆς γνώσης καὶ τῆς σοφίας. Ἡ γενικὴ ἐντύπωσή μας εἶναι ὅτι πρόκειται γιὰ ἐργασία ἐπίπονη καὶ πολὺ σπουδαία, πού δὲν μπορεῖ νὰ ἔγινε ὅλη στὴν Κέρκυρα κατὰ τὸ διάστημα ἀπὸ τὴν ἀφιξή του ἐκεῖ ἕως τὸν Νοέμβριο τοῦ 1825, ὅταν τὸ ἔργο δόθηκε γιὰ ἐκτύπωση.

Ἐνας νεώτερος μεταφραστὴς τοῦ «Λόγου περὶ τῆς μεθόδου», ὁ Χρήστος Χρηστίδης (Ἐκδόσεις Παπαζήση «Φιλοσοφία-Πηγές», 1948, Β' ἔκδοση 1976), αὐθεντῶς ἀναμφίβολα στὸ θέμα, διατυπώνει τὴν κρίση ὅτι ἡ

μετάφραση τοῦ 1825 εἶναι ἡ ἐπιστημονικώτερη ὡς σήμερα. Ὁ μεταφραστής κατέχει ἐξίσου καλά τὰ γαλλικά καί τὰ ἑλληνικά καί ἔχει πολὺ καλὴ γενικὴ παιδεία. Ὁ Πίκκολος ἔχει ἀκόμη ὕψος, γράφει μιά ἀπλὴ καί σαφὴ καθαρεύουσα τῆς ἐποχῆς του, τὴν ὁποία ὑπηρετεῖ τὸ ἴδιο καλά ὅταν ἀποδίδει τὰ ἀφηγηματικά, βιογραφικὰ μέρη τῶν εἰσαγωγικῶν τοῦ ἔργου ἀλλὰ καί ὅταν μεταφέρει τὴν καθαρὴ φιλοσοφία ἢ τὴν γενικὴ θεωρία τῆς ἐπιστῆμης στὰ τελευταῖα τμήματα τοῦ βιβλίου. Ἀκόμη, ἡ μετάφραση εἶναι πιστὴ ὡς σύνολο καί δέν καθιστᾶ τὰ πράγματα οὔτε δυσκολώτερα οὔτε εὐκολώτερα ἀπὸ ὅσο τὰ ἤθελε ὁ Ντεκάρτ, διατηρεῖ μάλιστα τὸ ἴδιο ὕψος μὲ τὸ πρωτότυπο, μὲ πῶς χαρακτηριστικὸ τὸ τέταρτο μέρος, ὅπου ἡ συμπτυκνωμένη φιλοσοφικὴ σκέψη τοῦ Ντεκάρτ ἀποδίδεται στὰ ἑλληνικά μὲ τόση συντακτικὴ πυκνότητα καί λεκτικὴ οἰκονομία, ὥστε πραγματικὰ νὰ μπορεῖ νὰ θεωρηθεῖ ἐφάμιλλη τοῦ γαλλικοῦ πρωτοτύπου. Χαρακτηριστικὸ εἶναι π.χ. τὸ γεγονός ὅτι σὲ μιά περίπτωση ὁ Πίκκολος προβληματίζεται γιὰ μιά καί μόνο λέξη: στὴν δευτέρη παράγραφο τοῦ τετάρτου μέρους, ὅπου τὸ γαλλικὸ κείμενο ἔχει «je connus... penser», ὁ μεταφραστὴς μας ἀποδίδει τὸ penser μὲ τὴν ἀβέβαιη διάζευξη «φρονεῖν ἢ νοεῖν». Σταθερὴ ὅμως εἶναι ἡ ἀπόδοση τοῦ περίφημου ὀρισμοῦ τοῦ Descartes «Cogito ergo sum» μὲ τὸ «φρονῶ ἄρα ὑπάρχω». Αὐτὸ δέν μοιάζει μὲ παιγνίδι λέξεων, ἀντίθετα δείχνει πῶς ὁ μεταφραστὴς μας στοχάζεται τὴν πνευματικὴ του ἐργασία διὰ μέσου τοῦ φιλοσοφικοῦ κειμένου ποῦ μεταφράζει.

Ὁ μεταφραστὴς ἔχει καί ἄλλες ἀρετές. Τὴν προτίμησή του π.χ. γιὰ τὸν «Περὶ τῆς μεθόδου λόγον» ὑπερασπίζεται μὲ πνεῦμα δηκτικὸ ἀπέναντι σ' ἐκείνους, ποῦ νομίζουν ὅτι ἡ πρώτη ἀρετὴ τῶν διδακτικῶν ἔργων εἶναι τὸ αὐστηρὸ καί στεγνὸ ὕψος, ἐπιχειρηματολογώντας ὅτι τὸ ἔργο τοῦ Ντεκάρτ, ποῦ πραγματεύεται συστηματικὰ τὴν ἔννοια τῆς μεθόδου, ἀξεπέραστο σὲ σύγκριση μὲ ὅ,τι ἀνάλογο στὴν εὐρωπαϊκὴ φιλοσοφία, εἶναι καί ἀπὸ τὴν ἀποψη τῆς μορφῆς καί τῆς μεταδοτικότητος τὸ καλύτερο ὄλων. Πολὺ σημαντικὸ θεωρῶ ὅμως τὸ γεγονός ὅτι ὁ Πίκκολος προειδοποιεῖ τοὺς μελετητὲς τοῦ ἔργου νὰ μὴ ἐκλάβουν τὴν φυσιολογία καί τὴν «φυσικὴ φιλοσοφία» τοῦ Ντεκάρτ ὡς διδασκαλία μὲ κύρος «Εὐαγγελίου». Συμπερασματικὰ ἡ ἐπίδοση τοῦ Πίκκολου στὸ συγκεκριμένον ἔργο δικαίωσε ἀναμφίβολα τὴν ἐπιλογή τοῦ Γκίλφορντ.

Ἀλλὰ γιατί ὁ πρῶτος καθηγητὴς τῆς Φιλοσοφίας στὴν Ἰόνιο Ἀκαδημία, ὁ Νικόλαος Πίκκολος τερμάτισε τόσο σύντομα τὴν θητεία του στὸ Ἰδρυμα; Εἰς τὸ ἐρώτημα στὸ ὁποῖο δέν ἀπαντᾶ οὔτε ὁ G. P. Henderson. Πιστεύω ὅτι ὁ κύριος λόγος ἦταν ὁ διακαὴς πόθος του νὰ τελειώσει τίς σπουδὲς του στὴν Ἰατρικὴ στὴν Ἰταλία. Στὸν Γκίλφορντ φαίνεται ὅτι εἶχε ὑποσχεθεῖ ὅτι θὰ ξαναγύριζε στὴν Κέρκυρα νὰ συνεχίσει τὸ διδασκτικὸ ἔργο του. Μεσολάβησε ὅμως ὁ θάνατος τοῦ προστάτη του, καί ὁ Πίκκολος προτίμησε μετὰ τὴν ὀλοκλήρωση τῶν σπουδῶν του στὴν Πίζα νὰ ἐπιστρέψει γιὰ λίγο στὴν πατρίδα του πρὶν ἐγκατασταθεῖ στὸ Παρίσι. Εἶχε, λέει, νὰ δεῖ

τήν ήλικιωμένη μητέρα του πολλά χρόνια, γι' αυτό και έμεινε λίγο κοντά της. Άλλ' έπηγε και στο Βουκουρέστι, όπου μάλιστα άναμίχθηκε σε πολιτικές δραστηριότητες, αυτές που έδωσαν τό δικαίωμα σε κάποιους νά του άποδώσουν ένδιαφέρον γιά τά βουλγαρικά συμφέροντα, ένώ πρόκειται γιά δράση μέ άποκλειστικό στόχο τόν κλονισμό της Όθωμανικής αυτοκρατορίας, όπου αυτό γινόταν δυνατό.

Στό Παρίσι, όπως ήδη είπα, ό Πίκκολος συνέχισε τήν πορεία του σοφου έλληνιστή, που πίστευε βαθιά στην άνάγκη του «φωτισμού του γένους», στην προετοιμασία των νέων Έλλήνων γιά τόν έλευθερο βίο. Άφοσιωμένος φίλος του Κοραή, πάντοτε κοντά του, υπέγραφε μαζί του διακηρύξεις και διαβήματα έλληνικού ένδιαφέροντος και πριν από τό τέλος του είχε ζητήσει νά ταφεί κοντά του. Σήμερα ό τάφος του στο Παρίσι φέρει τήν έπιγραφή του, μέ τήν ένδειξη της γέννησής του τό 1792 στο Τούρνοβο της Βουλγαρίας και του θανάτου τό 1865 στο Παρίσι, σε γαλλική και κυριλική γραφή, που είναι άγνωστο πότε χαράχθηκε και πάντως άποτελει γεγονός, θά έλεγα, ύποπτο που χρειάζεται διερεύνηση. Υπάρχει και φωτογραφία του Νικολάου Πίκκολου, αναδημοσιευμένη και πρόσφατα (άπό μάλλον κακότεχο πρωτότυπο) σε Κερκυραϊκό τευχίδιο. Πολύ καλύτερη είναι ή φωτογραφία, μέ τό χαρακτηριστικό ένδυμα της εποχής, που δημοσιεύεται στην έκδοση της Σόφιας, που άνέφερα ήδη και στην όποία δέν έχω δυστυχώς τά χρονικά περιθώρια νά επανέλθω γιά νά κρίνω και νά άποδείξω τόν έλάχιστο αξιόπιστο χαρακτήρα της.

Τό κεφάλαιο της ζωής και της δράσης του Πίκκολου μετά τήν Κερκυραϊκή και τήν Ιταλική περίοδο είναι πολύ σημαντικό, όπως ύποδήλωσα, αλλά πολύ ένδιαφέρον και συναρπαστικό θεωρώ και τό προηγούμενο κεφάλαιο της δράσης του στους χώρους της Έθνεγερσίας και στο επίκεντρο των επαναστατικών άγώνων. Πολύ νωρίς, τό 1819, συνυπογράφει ένα προεπαναστατικό κείμενο, που από τήν Εύρώπη άπευθύνουν Έλληνες λόγιοι προς τους άπανταχού φιλέλληνες. Τήν ίδια χρονιά ομάδα νεαρών καλλιτεχνών παρουσιάζει στην Όδησσό –μετά τήν παράσταση του «Φιλοκτήτη», γιά τήν όποία μίλησα στην άρχή– τήν δική του τραγωδία «Δημοσθένης», και άκούστε τί τους γράφει από τό Παρίσι, όταν έλαβε τό προϊόν των είσπραξεων μιάς παραστάσεως, «τιμής ένεκεν» και γιά νά τόν ευχαριστήσουν συμβολικά, όπως του λέγουν:

«Πρός τους έν Όδησσῶ φιλοθεάτρους Έλληνας.

Φιλογενείς και φιλόμουσοι άνδρες, Έλαβον διά των έλλογίμων διδασκάλων της Σχολής τό φιλότιμον δῶρον σας, τά από μιάς παραστάσεως του «Δημοσθένους» χρήματα. Άφ' έαυτών κινηθέντες έτιμήσατε μέ τους άγῶνας σας τό δοκίμιόν μου και αύθορμήτως πάλιν ήθελήσατε νά μοί δώσετε τό νέον τουτο σημεϊον της προς έμέ καλοκαγαθίας σας. Ως τοιούτον και ως παραθαρρυντικόν έν ταυτῶ τό δῶρον σας μοί είναι προσφιλές και τίμιον και θέλω διασώσει τήν μνήμην αυτού ως μεγίστου και γλυκντάτου ευτυχήματος. Η Έλλάς, φίλοι, θέλει σᾶς χρε-

ωστεῖ ἑνός τῶν εὐγενεστάτων καί ὠφελιμοτάτων αὐτῆς ἐπιτηδευμάτων τήν ἀνάστασιν, καί ἡ ἱστορία θέλει σᾶς μνημονεύει ὡς ἀρχηγούς καί εἰσηγητάς τοῦ μεγάλου τούτου καλοῦ⁸. Ἄν, καθῶς ἐλπίζομεν, φανῶσιν εἰς τό ἐξῆς δράματα τελειότερα καί συστάσεις θεάτρων καί ἀγωνισταί τῶν παλαιῶν ἀντίζηλοι, εἰς ἐσᾶς δικάως θέλει ἀναφέρεσθαι ἡ χάρις καί πλεῖστον μέρος τῆς δόξης. Ὑγιαίνετε, ἄνδρες Ἕλληνες, ἀγωνιζόμενοι τά τῶν Ἑλλήνων ἐνώπιον ἀξίων Ἑλλήνων.

Ἐν Παρισίοις 29 Ἰουνίου 1819. Ὁ φίλος σας Ν. Σ. Πίκκολος».

Ἀργότερα ὁ Πίκκολος μέ παρότρυνση τοῦ Κοραῆ ἐπῆγε στήν Ἀγγλία νά συναντήσῃ φιλέλληνες καί νά προωθήσῃ τήν συγκέντρωση βοήθειας γιά τόν ἀγῶνα. Μέ τόν Κοραῆ καί ἄλλους συνυπέγραψε καί μιᾶ ἐπιστολή πρὸς τόν σπουδαῖο Ἀμερικανό κλασικό φιλόλογο Eduard Everett, ἐπιστολή μέ θερμῆ ἐκκλήση γιά ὑποστήριξη τοῦ ἀγῶνα τῆς ἀνεξαρτησίας. Σᾶς μεταφέρω μερικά χαρακτηριστικά ἀποσπάσματα:

«Ἐντιμότητε, Ὡς πολίτην ἐλευθέρου πολιτείας καί ὡς ἑλληνιστὴν σοφὸν καὶ φιλέλληνα σέ γράφομεν, παρακαλοῦντες σε νά ἐκδώσεις τήν πρὸς τοὺς συμπολίτας σου πρόσκλησιν τῶν Ἑλλήνων. [Ἡ ἐπιστολή συνοδεύει κείμενο τῆς Ἐπαναστατικῆς Κυβέρνησης μέ ἡμερομηνία 27 Ἰουλίου 1821]. Δέν ἀμφιβάλλομεν ὅτι ἡ εὐγενῆς ψυχὴ σου, μὴ ἄρκούμενη εἰς τοῦτο, θέλει φιλοτιμηθεῖ νά μεταδώσῃ εἰς ὅλην τήν Ἀμερικανικὴν Συμπολιτείαν τόν θερμόν ὑπὲρ τοῦ ἑλληνικοῦ γένους ζῆλον, ἀπὸ τόν ὁποῖον φλέγεται. Ἀπὸ τόν νέον κόσμον ἀναμένει ἡ ἀνθρωπότης τήν ἀνακαίνισίν της. Πλήν, ἂν εἰς ἄλλους ἄρκεῖ τό παράδειγμά σας, εἰς ἡμᾶς καί ἡ συνεργεία σας εἶναι πρὸς τό παρὸν ἀναγκαῖα. Ὡ, πόσον ἐνδοξον θέλει εἶσθε διὰ τήν πατρίδα σου νά συνδράμει εἰς τήν ἐλευθέρωσιν τῶν Ἑλλήνων, ἐνῶ αἱ ἄλλαι δυνάμεις μένουσιν ἀναίσθητοι εἰς τήν φωνήν τῆς δικαιοσύνης, τῆς θρησκείας, τῆς φιλανθρωπίας ... Οἱ Ἕλληνες δέν ἐφάνησαν ποτὲ ἀχάριστοι ... Σύν Θεῷ, σοφὲ ἄνερ, νά ἀξιωθεῖ ἡ Ἑλλάς νά σέ ἀπολαύσει ἄλιν ὄχι δακρύνοντα διὰ τήν πῶσιν της ἀλλὰ φαιδρόν καί περιχαρῆ διὰ τήν ἀνάστασιν αὐτῆς καὶ εὐδαιμονίαν».

Τέτοια διαβήματα ἔκαναν καί τέτοια κείμενα ἔστελναν οἱ Ἕλληνες σοφοί, οἱ ἐγκατεστημένοι στὶς πρωτεύουσες τῆς Εὐρώπης. Ἀλλὰ ὁ Νικόλαος Πίκκολος, ἀκολουθώντας τήν πορεία πού τόσοι ξένοι φιλέλληνες ἔπαιρναν γιά νά φθάσουν στήν ἀγωνιζόμενη Ἑλλάδα, ἄφησε τό Παρίσι καί μέσω Μασσαλίας, Μάλτας (μέ τίς ναυσιπλοϊκὲς συνθήκες τῆς ἐποχῆς) καί Τζιάς ἔφθασε καί ὁ ἴδιος τό 1822 στήν Ὑδρα (*Νικόλαος Πίκκολος, Τουρναβίτης λόγιος, ἐτῶν 30, ἐρχομός ἀπὸ Μαρσίλια καὶ Τζιά*), εἶναι ἡ καταχώρηση στό βιβλίον διαμονῆς τῆς Ἀστυνομίας Ὑδρας μέ ἡμερομηνία 12 Ἰουλίου 1822). Ἀπὸ τήν Μασσαλία ἀκόμη συνυπογράφει μέ τόν Κοραῆ καί τοὺς Χριστόδουλο Κλωνάρη καί τόν Ζακύνθιο Ἰωάννη Μάη μιᾶ συστατικὴ ἐπιστολή γιά κάποιον Γάλλο Φιλέλληνα, πού καίτοι εἶχε ἐλκυστικὲς προτάσεις νά ἐργασθεῖ στήν Πορτογαλία ἢ καί τήν Κολομβία «ἐ-

προτίμησεν μολοντοῦτο τόν ὑπέρ τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἑλλήνων ἀγῶνα»:

«Φιλογενέστατοι δημογέροντες τῆς νήσου Ὑδρας, Ἄφ' ὅτου οἱ Ἕλληνες τρέχουσι τόν ἔνδοξον ὑπέρ ἐλευθερίας ἀγῶνα εἶδατε νά συρρέουν πανταχόθεν τῶν ξένων ἔθνῶν οἱ φιλάνθρωποι, οἵτινες ἀφήνοντες πατρίδα καί τύχην ἔρχονται προσφέροντες εἰς τήν Ἑλλάδα ἄλλοι τόν βραχιόνά των, ἄλλοι τά διάφορα προτερήματά των, μεταξύ αὐτῶν ὀλιγότατοι ὅμως εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι ἠμποροῦν νά μᾶς χρησιμεύσουν εἰς τό ναυτικό, τήν κυριωτέραν δύναμιν τῆς Ἑλλάδος, ἥτις σχεδόν θέλει ἀποφασίσει διά τήν τύχην της ...» [Ἄκολουθεῖ μία παραινετική ὑπόδειξη γιά τό πρός ποιούς πρέπει νά ἀπευθυνθοῦν γιά νά ἔχουν καί πολεμική ὑποστήριξη ἀπό φιλέλληνες ἐθελοντές].

Μόλις ὁ Πίκκολος ἔφθασε στήν Ὑδρα, ἔχοντας ἀμέσως σχεδόν ὀνομασθεῖ «Πολίτης τῆς Ὑδρας», τιμή πού σπάνια ἀπονεμήθηκε σέ ἄλλοδαπούς (στούς Ἱταλούς φιλέλληνες Ἰωσήφ Κιάππε καί Φελίτσε Καζέρτα, στόν Νεόφυτο Βάμβα καί στούς ἀδελφούς Βιάρο καί Αὐγουστῖνο Καποδίστρια), παρακλήθηκε νά μεταβεῖ στούς Μύλους, ὅπου ἦταν ἡ ἔδρα τῆς Κεντρικῆς Διοίκησης. Σῶζονται τό ἔγγραφο τῆς πολιτογραφησεῶς του («*ἀνὴρ φιλόπατρις, ἐπιστήμων καί κατά πάντα σπουδαῖος, ἐπιδείξας ἐνθερμον ζῆλον διά τά συμφέροντα τῆς πατρίδος*») καί ἡ πρώτη ἐπιστολή του ἀπό ἐκεῖ πρός τόν Λάζαρο Κουντουριώτη (19.8.1822):

«Φιλογενέστατε κύριε Κουντουριώτη, Χθές βράδν κατευοδόθην εἰς Μύλους καί σήμερον ἀνταμώθην εἰς τήν γολέταν μέλη τοῦ Ἐκτελεστικοῦ Σώματος. Ἀπό ὅσα μέ εἶπεν ὁ κ. Καλλέργης καί ὁ γαμβρός σας κ. Ἰωάννης Ὀρλάνδος ἐκτάλαβα ὅτι εἶναι ἐπικίνδυνον νά ἀναφερθεῖ τίποτε εἰς τήν Βουλὴν περὶ τῶν γνωστῶν γραμμάτων. Τοῦτο μόνον ἐκέρδισα ἀπό τήν εἰς Μύλους περιήγησιν... Τά οἰκονομικά τῆς Ἑλλάδος εὐρίσκονται εἰς ἀθλίαν κατάστασιν. Αἰτοῦσιν ἀπό τήν Διοίκησιν βοήθειαν εἰς ἐφόδια. Πόθεν; ...».

Ἄκολουθεῖ ἀναφορά στό θέμα ἀποστολῆς ἀντιπροσωπείας στήν Ἰταλία (Συνέδριο τῆς Βερόνας) γιά ἐξασφάλιση οἰκονομικῆς βοήθειας. Ἐνα θέμα, πού –ὅπως ἐξέθεσα ἐξαρχῆς– ἔμελλε νά ὀδηγήσει σέ μεγάλη ἀπογοήτευση τόν Πίκκολο, σέ σύγκρουση μέ τοὺς Δημογέροντες τῆς Ὑδρας (ἀπέκλειαν τήν συμμετοχή τοῦ Πίκκολου παρά τήν ὑποστήριξη τῶν Ὀρλάνδου, Κανακάρη καί Νέγρη) καί στήν πρόωρη ἀποχώρησή του ἀπό τὰ κέντρα τοῦ ἀγῶνα. Ἀναφέρθηκα στήν ἀρχή στό μοιραῖο γιά τήν ζωὴ καί δράση τοῦ Πίκκολου στήν Ἑλλάδα αὐτό ἐπεισόδιο. Τότε ἦταν πού κατέφυγε στήν Κεφαλληνία, ὅπου τόν «ἐντόπισε» ὁ Γκίλφορντ καί τόν κάλεσε στήν Κέρκυρα. Εἶναι ὅμως πολύ χαρακτηριστικό, ὅτι ὁ Πίκκολος βρέθηκε ἀπό τήν πρώτη στιγμή μέσα στόν ἀπελευθερωτικό ἀγῶνα, διακινδύνευσε μετακινήσεις ἀπό τήν μία στήν ἄλλη ἐμπόλεμη περιοχὴ, δημιούργησε σημαντικὲς γνωριμίες καί διατύπωσε μέ θάρρος ἀπόψεις καί προτάσεις

για τὸ καλὸ τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ ἀγώνα. Ἀπὸ μιὰ ἄλλη καλὴ συγκυρία ἔχω στὰ χέρια μου ἓνα αὐθεντικὸ γράμμα τοῦ Ἀμερικανοῦ φιλέλληνα Charles Kennedy, ὁ ὁποῖος ἦλθε γιὰ λίγο στὴν Ἑλλάδα τὸ 1822 καὶ γράφει στίς 27 Σεπτεμβρίου 1822 ἀπὸ τὴν Μάλτα πρὸς τὸν Νικόλαο Πίκκολο στὴν Ὑδρα, γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ γιὰ τὴν γενναιοφροσύνη καὶ τὴν φιλοξενία, πού ἀπόλαυσε στὴν Ὑδρα. Τὸ γράμμα βρέθηκε στὸ Ἀρχεῖο τῆς Οἰκογένειας Βουλγαρῆ τῆς Ὑδρας, τὸ ὁποῖο ἐντοπίστηκε πρόσφατα στὸ ἐξοχικὸ τῆς σπίτι στὴν Ἑρμιονίδα. Οἱ οἰκογένειες Κουντουριώτῃ, Βουλγαρῆ καὶ ἄλλων προκρίτων τῆς Ὑδρας ὑποδέχονταν καὶ φιλοξενοῦσαν τοὺς φιλέλληνες μὲν ἔφθαναν ἀπὸ τίς πατρίδες τους (ὁ Πίκκολος συνδέθηκε ἰδιαίτερα μὲ τοὺς Κουντουριώτῃ) καὶ τοὺς κατηύθυναν ἔπειτα στὰ πεδία τῶν μαχῶν.

Μετά τὴν ἀναχώρησή του καὶ ἀπὸ τὴν Κέρκυρα ὁ Πίκκολος διατήρησε στενές σχέσεις μὲ συναδέλφους καὶ φίλους του στὴν Ἑλλάδα, ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὴν σωζόμενη ἀλληλογραφία, π.χ. ἀπὸ Ἀγκώνα (25.6.1825) γιὰ ἐξόφληση λογαριασμῶν στὴν Κέρκυρα, ἀπὸ Παρίσι (9.7.1826) γιὰ παρόμοιες ὑποχρεώσεις του καὶ γιὰ τὴν καθυστέρηση ἀποστολῆς μιᾶς ἐκδοσης τοῦ Παισιανία, πού τοῦ εἶχε ὑποσχεθεῖ «ὁ κ. Ρόκος Πυλαρινός»... Γενικά τὰ σύντομα ἀλλὰ καὶ μερικὰ ἐκτενῆ γράμματα δείχνουν ἐνσωμάτωσή του στίς ἐλληνικές ὑποθέσεις καὶ κυρίως στὰ ἐλληνικά γράμματα πλέον. Ἀνταλλάσσει δημοσιεύματα καὶ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν κυκλοφορία στὴν Ἑλλάδα τῶν μεταφράσεών του, κυρίως ἀπὸ τὰ Γαλλικά, βιβλίων, πού θεωρεῖ χρήσιμα γιὰ τὸ γένος⁹.

Γιὰ τὸ συγγραφικὸ ἔργο τοῦ Νικολάου Πίκκολο, τῆς περιόδου τῆς ζωῆς καὶ δράσης του στὸ Παρίσι, θὰ περιορισθῶ σὲ λίγα χαρακτηριστικὰ στοιχεῖα. Τὸ 1838 κυκλοφοροῦν στὸ Παρίσι τὰ *Φιλομούσου Πάρεργα*, πού περιέχουν πρωτότυπα στιχουργήματά του καὶ μεταφράσεις ἀρχαίων λυρικῶν ἀλλὰ καὶ παλιότερων εὐρωπαϊῶν ποιητῶν, τὸ 1841 τὰ *Διηγήματα* τοῦ Βερνανδίνου Σαιμπέρρου (Bernanden de Saint Pierre) σὲ πολὺ καλὴ μετάφρασή του, ἐνῶ πολὺ πῶ γνωστὸ ἔγινε καὶ εὐρύτατα κυκλοφόρησε τὸ μυθιστόρημα τοῦ ἰδίου *Τὰ κατὰ Παῦλον καὶ Βιργινίαν*. Ἡ πρώτη ἐκδοσις τοῦ ἔργου αὐτοῦ πρέπει νὰ εἶναι πολὺ πρῶιμη, ἀφοῦ ἡ ἐπαναλαμβανόμενη καὶ στίς ἐπόμενες ἐκδόσεις Ἀφιέρωση στὸν δάσκαλό του ἔχει χρονολογία 8 Ἰουνίου 1822.

Πρὸς τὸν σοφὸν Κωνσταντῖνον Βαρδαλάχον. Σεβασμιώτατε διδάσκαλε τοῦ μικροῦ τούτου συγγράμματος ἢ μετάφρασις ἐχρημάτησεν ἢ γλυκύτερα ἀπόλαυσις μου, εἰς δὲ τοὺς λυπηροὺς χρόνους μόνῃ σχεδὸν παρηγορία μου... Πρῶτον καὶ μέγιστον κέρδος νομίζω ὅτι εἶναι ἡ ἀφορμὴ νὰ δείξω δημοσίως τὴν πρὸς τὸν πατέρα καὶ διδάσκαλον καὶ εὐεργέτην εὐγνωμοσύνην μου ...

Τὸ 1860 ἔχουμε τὴν *Ἐκδοσιν τρίτην γνήσιαν καὶ ἐπιδιορθωμένην*.

Ἐν Παρισίοις, Ἐκ τῆς Τυπογραφίας Φιρμινίου Διδότου, αωξ, xxxi+311 σελ. (σχήμα μικρό 8x12). Στὴν ἔκδοση αὐτή, πού εἶμαι πολύ εὐτυχῆς γιὰ τὸ ὅτι τὴν ἀπέκτησα πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια παλαιοπωλικά στό Παρίσι, μαζί μέ τὸ σπουδαιότερο ὄλων ἔργο του, τὴν ἔκδοση τῆς Ἀριστοτέλους *Περὶ ζῶων ἱστορίας*, ὁ Πίκκολος καταγγέλλει δριμύτατα τὸν γνωστό Ἀθηναῖο ἐκδότη Ἀνδρέα Κορομηλά γιὰ τὴν κλεψίτυπη καὶ μέ πλῆθος τυπογραφικῶν λαθῶν (καλύπτουν 3 ὀλόκληρες σελίδες) ἔκδοση τοῦ ἔργου του (Ἐν Ἀθήναις, Ἐκδοσις Τρίτη 1837), καὶ τὸ ἐνδιαφέρον ἐδῶ εἶναι ὅτι παραθέτει πολλὰ στοιχεῖα ἀπὸ τὴν νομοθεσία στὴν Γαλλία καὶ στό Βέλγιο γιὰ τὴν προστασία τῆς πνευματικῆς ἰδιοκτησίας.

« Ἀξιοκατάκριτος εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις χωρὶς νὰ κοπιᾷζει σφετερίζεται δολίως τὰ τῶν κοπιόντων... Τὴν καταδίκην τῶν ἔργων τῶν λογοκαπήλων εὐχεται πᾶσα φιλόκαλος ἑλληνικὴ ψυχὴ, ἀλλὰ ὀφείλει νὰ συνδράμει καὶ ὁ νόμος, ὑπερασπίζων τὴν ἰδιοκτησίαν καὶ καταδικάζων αὐστηρῶς τὴν πειρατείαν. Χρέος μου ἐνόμισα νὰ ὑποδείξω τὸν κίνδυνον διὰ νὰ μὴ ριζωθεῖ τὸ κακόν καὶ ἀπλώσει τοὺς φαρμακεροὺς κλάδους του».

Καὶ τὸ χαρακτηριστικὸ αὐτὸ ἐπεισόδιον τοῦ 1860 δείχνει πόσο δεμένους μέ τὰ ἑλληνικὰ πράγματα αἰσθανόταν ὁ Πίκκολος ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς καὶ τῆς δράσης του, ὥστε νὰ συμβουλευεὶ τὸ ἐλευθερωμένο ἔθνος. Τὴν καλύτερη ἐπιβεβαίωση ἔχουμε ἄλλωστε ἀπὸ τὸν φίλον του Ἀλέξανδρο Σούτσο, ὁ ὁποῖος στό *Διάλογος Ἀριστοβούλου καὶ φυγοπάτριδος* ἀποδίδει στόν Πίκκοιο ἐπαινετὲς ἀπόψεις γιὰ τὰ δημοκρατικὰ ἰδεώδη καὶ εἰδικότερα γιὰ τὴν ψήφιση Συντάγματος καὶ τὸν περιορισμὸ τῶν βασιλικῶν ἐξουσιῶν.

Ἔως τὸν θάνατό του τὸ 1865 ὁ Πίκκολος δημοσίευσε πολλὰ φιλολογικὰ κυρίως ἔργα: ἓνα πολὺ ὠραῖο, χαριτωμένο θὰ ἔλεγα, ποιητικὸ τοῦ κείμενου μέ τὸν τίτλον *Παρηγορήματα* (Λειψία 1839), τὰ *Λυρικά* τοῦ Ἀθανασίου Χριστόπουλου (1841), τρεῖς μελέτες γιὰ τοὺς μύθους τοῦ ἐξελληνισμένου Ρωμαίου συγγραφέα Babrius (1845 καὶ 1846), ἔκδοση τοῦ Βίου τοῦ Καίσαρα Αὐγούστου τοῦ Νικολάου Δαμασκηνοῦ (1850), συμπληρώματα στὴν *Ἑλληνικὴ Ἀνθολογία*, τόμο 400 σελίδων (1853), μία μελέτη γιὰ νέα ἀποσπάσματα ἔργων τοῦ Πλουτάρχου (1855), ἔκδοση τῶν *Ποιμενικῶν τοῦ Λόγγου* καὶ τέλος τὸ πιὸ σημαντικὸ ἔργο του, ὅπως προεδήλωσα, τό: *Ἀριστοτέλους Περὶ ζῶων ἱστορίας Βιβλία Θ', ἐφ' οἷς καὶ δέκατον νόθον. Ἐπιμελεῖα καὶ διορθῶσει Ν.Σ. Πικκόλου, Ἰατροῦ. – Aristotle, Histoire des Animaux. Tome Ier, contenant le texte. Paris, Firmin Didot Frères 1863, xxiii+468 σελ. (135X205)*. Τὸ ἔργο αὐτὸ τοῦ Πίκκολου γιὰ ἓνα ἀπὸ τὰ τρία «ζωολογικά» ἔργα τοῦ Ἀριστοτέλους, πού ἔχει ἰδιαίτερη ἀξία γιὰ τὴν ἐπιστημονικὴ μέθοδο τοῦ φιλοσόφου, ἀναφέρεται καὶ σήμερον στὴ σχετικὴ βιβλιογραφία καὶ εἶναι πραγματικὰ πολὺ χρήσιμο καὶ γιὰ τὸ γεγονός ὅτι περιέχει πολὺτιμους Πίνακες ὀνομάτων καὶ ὄρων. Σέ 55 σελί-

δες ὁ Πίκκολος πραγματοποιεῖ μιά ἀπαίτηση τῆς ἔρευνας, αὐτονόητη σήμερα ἀλλά πρωτοποριακὴ γιὰ τὴν ἐποχὴ του, νὰ καλύπτονται οἱ ἐκδόσεις καὶ οἱ μελέτες ἀπὸ ἀναλυτικὰ εὐρετήρια. Ὁ φιλόσοφος μας, ὁ πρωτοποριακὸς διδάσκαλος στὴν Ἴονιο Ἀκαδημία, εἶχε ἐπίγνωση τῆς μεθοδολογικῆς σημασίας τοῦ πολὺ λιγότερο τότε γνωστοῦ ἔργου τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ τὸ ἀντιμετώπισε ἐκδοτικὰ μὲ ἐντυπωσιακὰ «μοντέρνο» τρόπο. Εἶναι κρίμα πού δὲν πρόλαβε νὰ συνεχίσει τὸ ἔργο αὐτό καὶ γιὰ ἄλλα ἀπὸ τὰ λεγόμενα φυσικὰ ἔργα τοῦ Ἀριστοτέλους. Μετὰ τὸν θάνατό του δημοσιεύθηκε ἡ κριτικὴ ἐκδοσις τῆς πολὺ ἀγαπητῆς σ' ὅλες τὶς ἐποχὲς «μυθιστορίας» *Δάφνις καὶ Χλόη*.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. *Πλουτάρχου Περί τῆς ἐν Τιμαίῳ ψυχογονίας*, ἐκδόντος καὶ εἰς τὴν ἀρχαίαν συνέχειαν ἀποκαταστήσαντος Ἀνδρέου Δ. Μαυρομάτου, Κορκυραίου, Καθηγητοῦ τῆς ὑψηλότερας Μαθηματικῆς ἐν τῇ Ἴονιο Ἀκαδημίᾳ τακτικοῦ μέλους τῆς ἐν Κερκύρα Ἐταιρίας τῶν Φιλομαθῶν, μέλος ἀντεπιστέλλοντος τῆς ἐν Ἀθήναις Ἐταιρίας τῶν Ὠραίων Τεχνῶν. Ἐν Ἀθήναις 1848, ιστ' + 47 σελ. Βλέπε τὸ σχετικὸ εἰδικὸ δημοσίευσμά μου: «Ἀνδρέας Δ. Μαυρομάτης (1822-1855), Καθηγητῆς τῆς ὑψηλότερας Μαθηματικῆς τῆς Ἴονίου Ἀκαδημίας, δεινὸς φιλόλογος καὶ πνευματικὸς ἀγωνιστής», στὸν Β' τόμο *Μνήμη Ε.Π. Παπανούτσου*, Ἀθήνα 1984, 421-439.
2. Εἶναι γνωστὸ ὅτι τὸ ζεῦγος Adam ἐνίσχυσε χρηματικὰ τὴν ἐκδοσις βιβλίων Καθηγητῶν τῆς Ἴονίου Ἀκαδημίας. Ἔτσι ἐγένε δυνατὴ ἐκδοσις τῶν Μαθηματικῶν ἐγχειριδίων τοῦ Ἰωάννη Καραντινοῦ, καὶ εἶναι μιά ὥραία εὐκαιρία νὰ σὰς κάνω ἐδῶ γνωστὸ, ὅτι ἡ βιβλιοθήκη τοῦ Ἰονίου Πανεπιστημίου ἀπέκτησε πρόσφατα, χάρις σέ μιά εὐτυχὴ συγκυρία, ἀπὸ Παλαιοπωλεῖο τοῦ Λονδίνου τὸ ἴδιο τὸ ὁμορφοδερματόδετο ἀντίτυπο τῶν «Στοιχείων Γεωμετρίας», πού ὁ Καραντινὸς ἐδώρησε στὴν Λαίδη Ἄδாம், χαράσσοντας λόγια εὐγνωμοσύνης στὴν δερμάτινη «κουβερτούρα» του (ὥραία ἰσχύει κι ἐδῶ τὸ *habent fata libelli sua!*).
3. Βλέπε σχετικὸ δημοσίευμα τοῦ Καθηγητοῦ Α.Ν. Ζούμπου, «Ὁ ἱατροφιλόσοφος Νικόλαος Πίκκολος καὶ αἱ ἐπ' αὐτοῦ ἐπιδράσεις τῆς Σκωτικῆς σχολῆς», *Ἀκτῖνες 257/ Ἰαν. 1965*, 33-34.
4. Ὁ Thomas Brown, ὁπαδὸς καὶ αὐτὸς τῆς Σκωτικῆς Σχολῆς, εἶναι ὁ συγγραφέας τοῦ πολὺ γνωστοῦ συγγράμματος *Lectures on the Philosophy of the Human Mind*, *Edinburgh 1820*, σέ 4 τόμους μὲ ἐπανειλημμένες ἐκδόσεις (ἡ 14ῃ τὸ 1844). Στὸν Brown ἀναφέρεται καὶ ὁ Λευκάδιος λόγιος Κ. Στρατούλης (1824-1892), πού ἐφοίτησε στὴν Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Ἴονίου Ἀκαδημίας καὶ ἀργότερα ἐγένε ἱερέας τῆς Ἑλληνικῆς παροικίας τοῦ Liverpool.
5. Ρωξάνη Ἀργυροπούλου, «Οἱ ἀδελφοὶ Παναγιώτης καὶ Γεώργιος Ἰωαννίδη. Συμβολὴ στὴν προσωπογραφία τοῦ Νεοελληνικοῦ Διαφωτισμοῦ», Ὁ Ἐρανοστῆς ΙΔ' (1976) 61-77.
6. Τὸ θέμα καλύπτει ἀναλυτικὰ, καὶ γιὰ τὶς ἐπόμενες δεκαετίες στὴν Κέρκυρα ἕως τὴν ἐποχὴ τοῦ Πέτρου Βράβα Ἀρμένη, πού ἐγκαινίασε τὰ μαθήματα Φιλοσοφίας στὴν Ἴονιο Ἀκαδημία στίς 11.11.1854 μὲ θέμα του ἀκριβῶς «Τὸ πρόβλημα τῆς μεθόδου», ἡ Ἀθανασία Γλυκοφρύδη-Λεοντσίνη, «Ἡ διδασκαλία τῆς Φιλοσοφίας στὰ Ἐπτὰ

- νησα: τό πρόβλημα τῆς μεθόδου (Ἀνακοίνωση στό Β΄ Συνέδριο Ἐπιτανησιακοῦ Πολιτισμοῦ, Λευκάδα 3-9. 9.1984), στό Ἐπιστ. Περιοδικό τοῦ Συλλόγου Ε.Δ.Π. τῆς Φιλοσ. Σχ. Πιμίου Ἀθηνῶν *Παρουσία*, τόμ. Γ΄ (1985) 219-232 –Γιά τόν Βάμβα στήν Κέρκυρα: Ε. Μουτσόπουλος, «Ὁ Νεόφυτος Βάμβας καί ἡ θέσις αὐτοῦ ἐν τῇ ἑλληνικῇ διανοήσει τοῦ ἸΘ΄ αἰῶνος», στό *Φιλοσοφικοὶ Προβληματισμοί*, Β΄, Ἀθήναι 1978, 382-392.
7. Τό πρῶτο εἶναι ἡ πρώτη συστηματική Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας στήν περίοδο τῆς Τουρκοκρατίας μέ τόν τίτλο *The Revival of Greek Thought (1620-1830)*, State University of New York Press 1970, 216 σελ. (ἀφιερωμένο στούς Ἕλληνας καί Βρετανούς συναδέλφους του, πού πολέμησαν γιά τήν Ἑλλάδα τό 1944-45) ἑλληνική μετάφραση Φ.Κ. Βώρου καί ἔκδοση τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν μέ ἐπιμέλεια καί συμπληρώσεις Λ. Μπενάκη: *Ἡ ἀναβίωση τοῦ ἑλληνικοῦ στοχασμοῦ. Ἡ Ἑλληνική Φιλοσοφία στα χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας*, Ἀθήναι 1977, Β΄ ἔκδοση 1994, 316 σελ.
8. Ἐννοεῖ τήν ἀναβίωση τοῦ ἀρχαίου θεάτρου, καί εἶναι γνωστό ὅτι εἶχε προηγηθεῖ ἡ «διδασκαλία» τοῦ «Φιλοκτήτου» τοῦ Σοφοκλέους σέ μετάφραση Νικολάου Πίτκολου στήν Ὀδησσοῦ ἐπίσης. Ἀλλά ἡ ἀναβίωση τῆς ἀρχαίας τραγωδίας στούς νεώτερους χρόνους μέ πρωταγωνιστή τόν Ν. Πίτκοιο εἶναι ἕνα ἄλλο σημαντικό θέμα. Παραπέμπω πρόχειρα στό χρησιμο ἄρθρο τοῦ Δ. Σπάθη, «Ὁ Φιλοκτήτης» τοῦ Σοφοκλή διασκευασμένος ἀπό τόν Ν. Πίτκοιο. Ἡ πρώτη παρουσίαση ἀρχαίας τραγωδίας στό νεοελληνικό θέατρο» *Ἐρανιστής* 15 (1979) 276 ἐπ. Ἄς προστεθεῖ ὅτι τό 1824 ὁ Πίτκοιος, ἀπό τήν Κέρκυρα, ἐφρόντισε νά τυπωθεῖ στό Cambridge ἀγγλική μετάφραση τοῦ «Δημοσθένους» του, στά πλαίσια τοῦ ἀγώνα τῶν Ἑλλήνων λογίων νά συγκινήσουν τήν εὐρωπαϊκή κοινή γνώμη καί νά συγκεντρώσουν βοήθεια γιά τόν ἀπελευθερωτικό ἀγώνα.
9. Στό ἄρθρο τοῦ Ἀλέξη Πολίτη, «Ν.Σ. Πίτκοιος καί Φοριέλ», *Ἐρανιστής* 16 (1980) 1-27 περιέχονται πολλά ἐνδιαφέροντα στοιχεία γιά τήν πρώτη περίοδο στό Παρίσι καί τίς σχέσεις του μέ τόν κύκλο τοῦ Κοραῆ (1818-) καθώς καί ἡ ὠδή του «Ἀποχαιρετισμός εἰς τήν Γαλλίαν» (27.6.1822, ἀφιερωμένη στόν Φοριέλ μέ τό χαρακτηριστικώτατο Ὑστερόγραφο: «*Βλέπεις φίλε Fauviel, ὅτι δέν ἀμελῶ τά τραγούδια. Ἐλπίζω ἀπό τήν Ἑλλάδα νά σέ στείλω πολλά καί καλῆτερα πολύ ἀπό τά παρόντα. Ἐνας Ὑδραῖος μέ εἶπεν ἐδῶ ὅτι οἱ κλέφταις ὅσον περισσότερους Τούρκους σκοτάνουν, τόσον καλῆτερα τραγουδοῦν. Εὐτύχει!*». Ἀκόμη μιὰ πολύ ἐνδιαφέρουσα ἐπιστολή τοῦ Πίτκοιο πρὸς τόν Φοριέλ ἀπό τήν Κέρκυρα (6-18.7.1823) καί στοιχεῖα γιά τά ἐνδιάμεσα ταξίδια του καί τήν συγγραφική δράση του ὡς τό 1844, ἔτος δημοσίευσης τῆς Νεκρολογίας τοῦ Πίτκοιο γιά τόν «σοφόν Κάρολον Φωριέλ». Βλέπε καί τό Συμπλήρωμα (*Ἐρανιστής* 16/1980, 301-5) μέ τήν ἀθησαύριστη ἀγγελία τοῦ Πίτκοιο γιά τήν ἔκδοση τῶν μεταφράσεων τῶν ἔργων τοῦ Σαιμπέρου (Παρίσι 1821).

